59-316

Akbaba

Politika kahramanlarımız!

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ / **2** MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

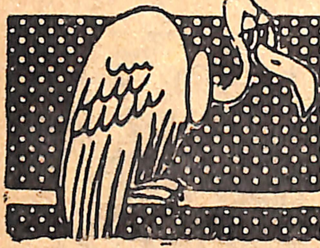
CEM'AN **4 MİLYON**

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI : 376 C. : 15 28 MAYIS 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

HÜRRİYET ŞAİRİ

Temel duvarları yenilenen Âşiyan tekrar ziyaretçilere açılmış. Âşiyan'ı hatırladınız, değil mi?... Rumelihisarı'nın yan sırtlarında, bir yamaca yaslanan bu yuva, Tevfik Fikret'in evi idi. Hani şu:

Hak bellediğin bir yola yalnız gideceksin!

Diyen büyük şair, büyük insan, büyük vatansever Fikret'in!

Şimdi Âşiyan «Edebiyat-ı Cedide» müzesidir. Bu müzede, Tevfik Fikret'in yazı masasından ölüm döşeğine kadar her şey tamam. Eksik olan yalnız onun büyük, yalın ruhu!

Fikret'in ruhu dedim, değil mi?... Bu, tüy kanatlarla uçan bir mavi hayal değildir. Onun ruhu, zulme, haksızlığa çekilmiş bir kılıçtı:

Kıran da olsa kırıl sen, fakat bükülme sakın!

Dediği has çelikten bir kılıç.

O, her idealist gibi güç adamdı. Kanmayan adamdı. Güzeli değil, çok güzeli arıyordu. İyiyi değil, çok iyiyi istiyordu. Doğruyu değil, çok doğruyu özlüyordu.

Bir gün bedbaht oluyordu, bir gün bahtiyar. Yok, yok, bir gün de değil:

Bu memlekette de bir gün sabah olursa Halûk!

Diye kapkara bir kötümserlikle başladığı şiiri, on bir mısra sonra pırıl pırıl bir iyimserlikle:

Evet, sabah olacaktır, sabah olur, geceler
Tulû-i haşre kadar sürmez, âkıbet bu sema,
Bu mavi gök size bir gün acır, melûl olma!

Diye sevinç içinde bitiriyordu!

Millet şarkısını acaba hâlâ hatırlıyanlarımız var mı? Bakınız, inanmış bir adam kelimeleri nasıl şahlandırıyor:

Zulmün topu var, güllesi var, kal'ası varsa,
Hakkın da bükülmez kolu, dönmez yüzü vardır.
Göz yumma güneşten, ne kadar nûru kararsa
Sönmez ebedî, her gecenin gündüzü vardır.

Millet yoludur, hak yoludur tuttuğumuz yol,
Ey hak yaşa, ey sevgili millet yaşa... Var ol!

Tevfik Fikret, hak âşıkı, insanlık âşıkı, hürriyet âşıkı idi Edebiyatımızda, bu duyguların sevdalısı çoktur. Namık Kemal deyince, hatırımıza zincirlerini sürükleyen bir hürriyet sevdalısından başka kim gelir?... O, kavuşamadığı bu hayal uğruna rahatını vermişti, huzurunu vermişti. Canını da vermeğe hazırdı elbet. Ama Fikret, bunların hiçbirine benzemez. Vermekte hepsini geçer. O, elinde vatan bayrağı, hürriyet akıncılarının önünde oğlunun gülümsiyerek can verdiğini bahtiyarlıkla düşünebiliyordu:

Ey şanlı vatan bayrağı, bir gün seni oğlum
Bir mevkib-i zî heybet-i hürriyet önünde,
Çekmiş görebilseydim... O pür hande ölürken
Etmezsem eğer mevtini takdis ile secde,
Dünyada en alçak baba elbet ben olurdum!

Tevfik Fikret'te tıpkı «Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur» diyen Atatürk gibi, sevgiyle, inançla gençliğe bağlıydı. O da:

Gençler! Bütün ümid-i vatan şimdi sizdedir:
Her şey sizin, vatan da sizin, her şeref sizin!

Diye coşuyor ve yankıları hâlâ kalbimde çınlayan bir yalvarışla sesleniyordu:

Asrın, unutma, bârikalar asr-ı feyzîdir,
Her yıldırımda bir gece, bir gölge devrilir!
Yükselmeli, dokunmalı alnın semalara,
Doymaz beşer dedikleri kuş i'tilâlara
Uğraş, didin, düşün, ara, bul, koş, atıl, bağır,
Durmak zamanı geçti... Çalışmak zamanıdır!

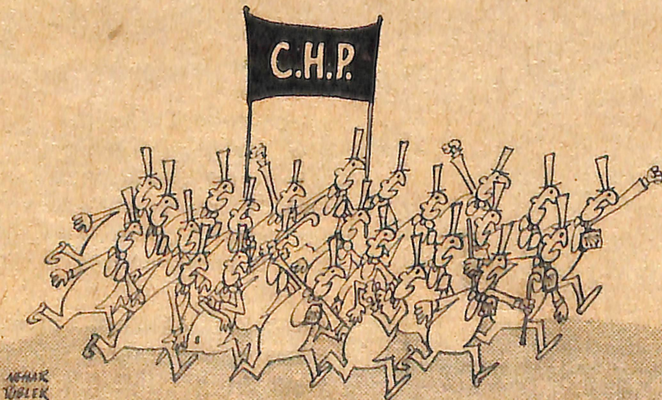
Sonra, duruyor, düşünüyor ve bu titiz, bu hırçın baba, çocuklarına, yarının nasıl şikâyetle yakalarına yapışıp hesap soracağını hatırlatıyordu:

.... ey genç, unutma ki:
Senden de bir hesap arar âti-i müşteki!

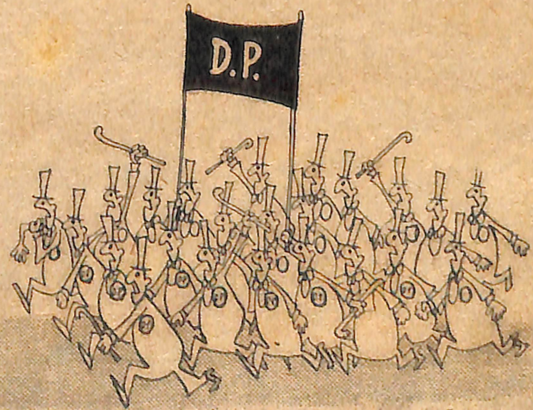
Yeniden ziyaretçilere açılan Âşiyan, bana edebiyat tarihimizden bir kaç yaprak açtırdı. Fikret'i, güzel, büyük, kahraman Fikret'i andık. Onun evi şimdi yazı masası, karyolası, Sokrat'ın penceresiyle bir müze. Ama, bu hürriyet şairine kim der ki, bundan kırk dört yıl önce bir Ağustos gecesi ölmüştür?... Dili ne kadar eskimiş olursa olsun, sesi, bugünün çığlıklariyle hâlâ kulaklarımızda çınlamıyor mu?

Yusuf Ziya ORTAÇ

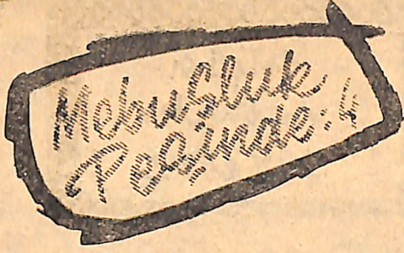
Bölükbaşı arabuluculuk yapıyor. (Gazeteler)

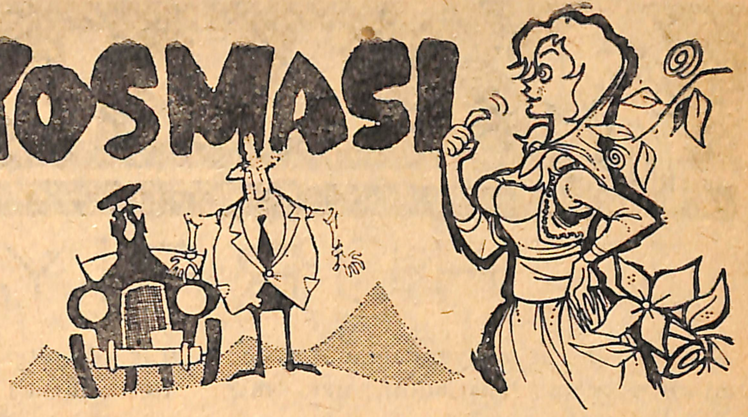

Bölükbaşı — Bölük durrrrr!...

KÖYÜN YOSMASI

Telefondan boğuk sesler geliyordu:

—Alooo... Alooo...

İnsan bu kadar bağırır, bu kadar zorlarsa ahretle de konuşabilir belki... Bu yağışlı nisan gecesinde, dağlar, tepeler aşan boğuk sesin, Aydoğdu'dan geldiği anlaşıldı. İlçe başkanı, jandarmanın pille işleyen dolaplı telefonunda yalvarıyordu:

— İlle geleceen bey... Yoksam bütün oylar öte yana ahacak!..

Yakup Tacor: «Vaktim yok, dedi. Çok doluyum, dedi. Burada çalışmam lâzım, dedi.» Nafile... Başkan Veli dayattı da dayattı...

Ertesi sabah, daha ortalık ışımadan bir cipe atlayıp yola çıktılar. Cip te görülecek şeydi doğrusu: Ne üstü vardı, ne yanları. Dört tekerlek üstünde bir tahta kerevet...

Daha Ulutepe'ye varmadan sinsi bir çisenti başladı. Şemsiye de almamışlardı, yağmurluk da... Ceketlerinin önlerini düğmelediler, yakalarını kaldırdılar... Karga Tevfik cebinden konyak şişesini çıkartıp uzattı:

— Bir yudum çek üstad...

Üstad bir yudum çekti, ama yağmur da iyiden iyiye bastırmıştı artık.

Kaderde yalnız ıslanmak yokmuş meğer. Cipin arka tekerleklerine dolanmış zincirlerden sarkan iki üç halka, gittikçe yumuşayan dağ yollarının çamurlarını da yolcuların yüzlerine, gözlerine atmaya başlamıştı. Biraz sonra, Yakup Tacor'la Karga Tevfik, balçıktan birer heykel olmuşlardı. Dört, beş evlik dağ köylerinin önünde mola verdikçe, onları korkuyla açılmış gözler karşılıyor:

— Geçmiş olsun, kazaya mı uğradınız? diyorlardı.

Aydoğdu'da davul zurnayla karşılandılar. Eh, yağmurun erittiği kırmızı dağ çamuru ile sıvanmış suratları ve kılıklariyle tam davul zurnalıktılar doğrusu: Panayır palyaçoları gibi!

Veli beyin evinde, önce, yorgun bacaklarla yere çömelip, başkanın kendi eliyle bakır ibrikten bakır leğene döktüğü su ile iyice yıkandılar. Sonra, tıklım tıklım kalabalığın ılıttığı odada, iki yolcunun ıslak esvapları tütmeğe başladı.

Aydoğdu'da iyi değildi durum. Bir gün önce gelen muhalifler, bir çok üyenin zihnini çelmiş, kendilerine çekmişlerdi. Onlarla konuşmak, yeniden yuvalarına döndürmek lâzımdı.

— Bu işi sen yapacağan gayri bey, diyorlardı Tacor'a...

Tacor, dört ayak üstüne, kendisi için çaktırılmış çam tahtası karyolada, teneşirde yatar gibi, kemikleri sızlıyarak sabahı ederken, Hep bunu düşündü: Onları tekrar nasıl istifa ettireceğini...

Ertesi sabah, arkasında gittikçe büyüyen bir meraklı kalabalığı ile dolaşmağa başladı. İlk önce, bucağın camiine uğradılar. Tacor, iskarpinlerini çıkarıp içeri girdi. İhtiyar imamın zorla elini öptü... Sonra, yanındaki Ocak müdürüne dönüp öfkelendi:

— Niçin bukadar bakımsız bıraktınız bu mübarek mâbedi?.. Çabuk Vakıflar Umum Müdürlüğüne benim imzamla bir telgraf yazınız, tamiri için tahsisat göndersinler!

Sonra, arkasını döndü, gûya göstermemek istiyerek, ama görülmesi için bütün kurnazlığını harcıyarak cüzdanından iki yüz lira çıkarıp uzattı:

— Ortaya bir seccade alınız, hemşehrilerime benim yadigârım olsun!..

Camiden sonra, ikinci uğrak ilk okuldu. Burada, Yakup Tacor, öğretmenin yerine geçti ve çocuklara pek tatlı bir konuşma yaptı. Sonra, beraberinde getirdiği küçük bavulu açtı, elli defter, elli kalem, elli silgi, elli tane de çocuk dergisi hediye etti!..

Ondan sonra, muhalefet cephesine geçen hatırı sayılır üç kişiyle teker teker konuştu. Onları, tehdit etmeden korkuttu. Sonra, her korkutuşun gizli hıncını unutturmak için hepsine ayrı bir şey vadetti: Birine hasta babasını Ankara devlet hastahanesinde tedavi ettirmeği, ikincisine oğlunu gece yatısı okuluna koydurmayı, üçüncüsüne de Ziraat Bankasından kredi açtırmayı...

Odadan her üçü de, Tacor'un yazdığı istifalara parmaklarını basıp dualar ederek çıktılar...

Artık iş kolaydı: Bucağın üç kahvesine dağılan üç elebaşı, kendi sözlerinden çıkmayan köylülere:

— Biz şeytana uymuşuz len!..

Diye, Bucak müdürünün harfleri aşınmış daktilosunda hazırlanan istifa mektuplarını dağıtıyor, okumaya bile lüzum görmeden parmak bastırıyorlardı...

Tacor, gelirken defter, kalem, dergi dolu bavuluna tomar tomar istifaları doldurmuş, cipe atlamıştı. Gökyüzünde de bulutlar yırtılmış, hava açmıştı artık.

★

Aydoğdu'dan ayrılalı iki saate yaklaşmıştı ki, araba, bir değirmen önünde zınk dedi durdu.

— Tuhh, seni icat edene!..

— Ne var, ne oldu Recep Ağabey?

— Benzin tükendi!

Susmaktan başka söyliyecek söz yoktu burada... Taş gibi, bıçak gibi, ölüm gibi sustular.

Kayalardan, köpüre köpüre bir dere düşüyordu. sağda, yabani otlar bürümüş, sık ağaçlı bir bahçe vardı. Sonra, bu yeşil karanlık içinde küçük, kırmızısı solmuş bir dam... Yalın ayak bir oğlan, elinde çakı, değnek yontuyordu.

— Ülen senin adın ne?..

Karga Tevfik'e oğlan sırıttı:

— Benim mi?.. Sımayıl!..

— Sımayıl, buralarda bakkal falan var mı ki?..

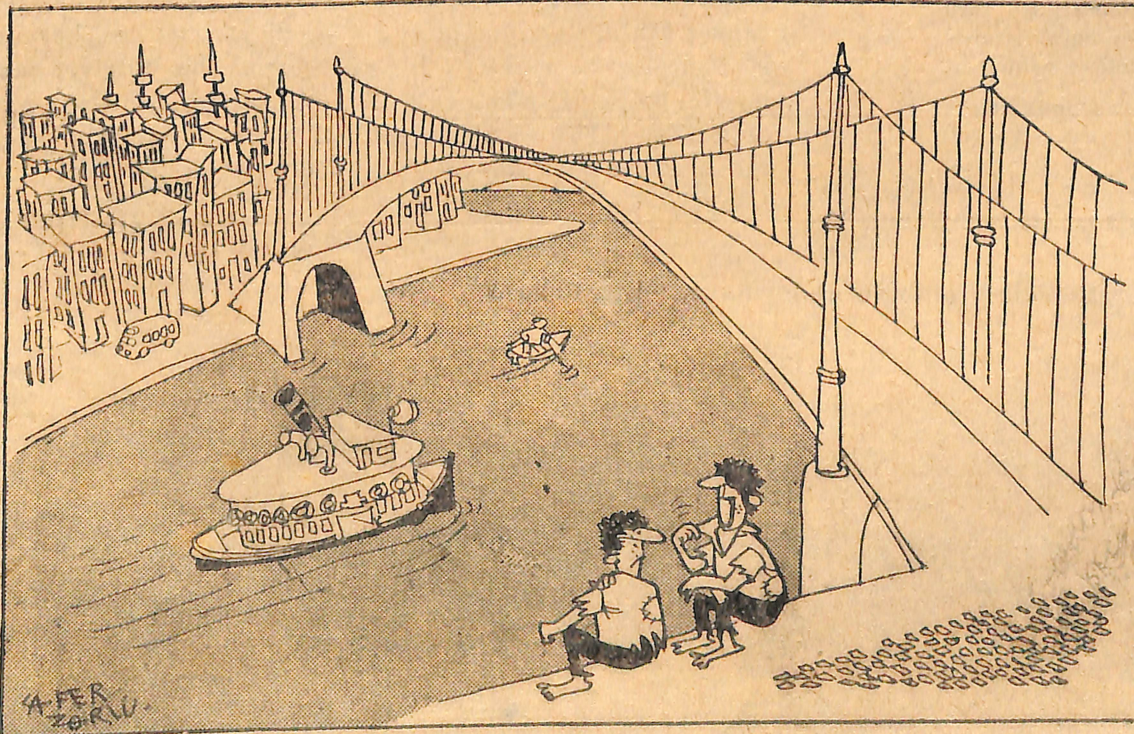
— Heeee?...

— Bakkal, bakkal...

— Bizden gayri kimse yohh!

Elleri cebinde, partisine de, adayına da, içinden küfürler savurarak dolaşan Yakup Tacor, devrilmiş bir kütüğe oturdu, bir sigara çıkardı ve... çakmağı çakarken durakaldı: Ağaçların arasından, güneş vurmuş yaprak gibi, bahar yeşili iki göz, ışıl ışıl kendisine bakıyordu. O ne istekli, o ne ış-

Boğaziçinde yapılacak Asma Köprü, İstanbul'un iki yakasını bir araya getirecek. (Gazeteler)

— Ne dersin, bizim iki yakamız da bir araya gelecek mi?...

tahlı bakıştı Yarabili... Şehvet, iki göz bebeği olmuştu sanki!

Sonra, bu iki gözün dudaklarını gördü: Kalın, etli, ıslak dudakları... Gülüyordu galiba... Bembeyaz dişlerle, iri, mermer dişlerle... Daha sonra, burun kanatlarını gördü, gizli bir koku almış gibi kabarık burun kanatlarını... Bu, soluyan bir kısrağın burnuydu!

Yakup Tacor, iradesinin uçkurları çözülmüş, ona seslendi:

— Kız... Ne yapacağız şimdi?.. Kaldık dağ başında...

Kız, kişner gibi güldü:

— Nolur?.. Galırsın bizde!

— Senin erin yok mu?

— Yohh...

— Baban?

— Yoh... Şu guççük gardaşım var bir!...

Birden karşı yamaçtan, atlarını çatlatırcasına süren üç süvari göründü. Yaklaştıkça sezmeğe başladılar: Bunlar Aydoğdu'lu partililerdi. Dizginleri kasıp yere atlar atlamaz, şoförün üstüne çullandılar:

— Gidi teres seniii... Satılmış köpek, yosma Zeynep'in evinde baskın tertiplersiniz ha?..

★

Meğer, bucakta kalan karşı taraf adaylarından biri, iktidar şoförünü üç yüz kâğıda satın almış: Yakup Tacor'u, köyün namlı yosması Zeynep'in evinde baskına uğratmak için!

Biraz sonra cip, üç atlının muhafazası altında tekrar yola çıkarken, Tacor'un gözü de, gönlü de arkada kalmıştı. İçinden:

— Bir mebusluğa değerdi be!.. Diye düşünüyordu.

Yusuf Ziya ORTAÇ

※

Anlayın artık!..

Eeee, ne buyurulur iç politikamıza?... C. K. M. Partisi, Demokratlarla Halkçıları yatıştırmaya, barıştırmaya çalışıyor...

Yâni Osman Bölükbaşı, yâni Tahtakılıç, yâni Sadık Aldoğan, yâni Fuat Arna:

— Baylar, ağzınızı toplayınız!

— Baylar, kendinize geliniz!

Diye itidal tavsiye ediyorlar.

Hatırımıza Bekri Mustafa'nın imam oluşu geldi. Hani, mezar başında telkin verirken:

— Eğer dünya ahvalinden soran olursa, Bekri Mustafa imam oldu dersin, onlar dünyanın ne hale geldiğini anlarlar, demiş!

※

ERİTİCİ

Kimya dersinde öğretmen çocuklara soruyordu:

— Altının; içinde en kolay eridiği eritici nedir, söyleyin bakayım?

Bir talebe cevap verdi:

— Evlilik öğretmenim!..

Meclis koridorlarındaki döğüşten sonra:

— Aydiii... Yaralar için pamuklâr, bereler için tentiryotlâr, kırıklar için sargılar da vaaar!...

Lüküs Nermin!..

Günün, sosyete dedikoduları arasında en önemli konusu bu: Lüks Nermin basılmış!

Ama, evvelâ şu «lüks» ün imlâsını düzeltelim: Randevucu Nermin hanım «lüks» değil, kürklü paltosu, siyah gözlüğü ile olsa olsa «lüküs» dür!

Ahlâk Zabıtası Lüküs Nermin'in evinde beş erkekle on kadını uygunsuz vaziyette yakalamış!

Olmadı... Bunu da düzeltelim: Uygunsuz vaziyet. ancak beş erkekle beş kadın arasında olur. Kadın on, erkek beş olunca, buna başka bir isim bulmak lâzım. Meselâ: On kadınla beş erkek sandöviç vaziyette yakalanmıştır gibi!...

Üçüncüsü ve bizce en önemlisi, bayan Nermin'in kendi adını taşıyan «Nermin» Palasta tam on bir yıldır şehvet ticaretiyle meşgul oluşu!... Kendisi, gazetecilere servetini geyirerek:

— Benim üç milyon liram var, dememiş mi?...

On bir yıldır Beyoğlu'nun göbeğinde ev işleten, pardon, ne evi? Apartıman işleten Lüküs Nermin Türk polisinin gözünden kaçmış ha?...

Kıymetli Emniyet teşkilâtımızı meşhur göz doktorumuz profesör Naci Bengisu'ya gönderip bir göz muayenesinden geçirtsek nasıl olur acaba?...

Hattâ yalnız göz de değil, bir de kulak muayenesinden!

KASABAYA Kâzım'ın makinesi geldikten sonra, etrafa bir tevatür yayıldı. Zahmetsiz Hoca, bu sefer gününden daha erken gelmiş, yanında da her seferkinden daha çok Yâsin Tulumu getirmişti. Müjdeyi duyan büyük söğüdün dibindeki Bektaş'ın kahvesine koşuyordu. Haber, öğle namazındaki cemaate de yayılınca, camiden çıkan soluğu Bektaşın kahvesinde aldı.

Bütün masalar hemen hemen dolmuştu. Hattâ dışarda, altına bir iskemle çekip oturanlar bile vardı. Zahmetsiz Hocanın, öğle namazı ile ikindi arasında kahveye geleceği söyleniyordu. Ama aradan çok geçmeden Hoca, elinde allı yeşilli, mavili, bir yığın balonla uzaktan göründü. Herkeste bir kıpırdanma oldu. Hoca ağır ağır yaklaştı. İlkin dışarıda oturanları, temenna ederek selâmladı. Elindeki balonların patlaması için kapıdan içeriye dikkatle girdi. Onun geldiğini görenler ayağa kalkmışlardı:

— Buyur Hocam, şöyle şu köşeye buyur!...

Zahmetsiz Hoca, elindeki balon demetini, az çok mahfuz bir köşeye bıraktı:

— Sağ olasınız ağalar!... Selâmünaleyküm, dedi.

— Ve aleykümüsselâm!... Hoş geldin, sefalar getirdin...

— Velâkin epeycene de yoruldum. Yolda Kâzım'ın makinası iki sefer bozuldu. Azcık sıkıntı çektik...

— Vah vah, geçmiş olsun hocam... Eğerkim bizim habarımız olaydı, seni garşılamıya çıkardık. Buyur şöylem bi nefes al. Gazuz mu içen, çay mı içen?...

— Çayın demi eyi mi?...

— Sana tazeden demlettik hocam... Bayat demin ne minasibeti varmış?...

Kahvedekilerden Recep dayı, sabırsızlanıyordu:

— Bu sefer tulumu ziyade getirmişin hocam, dedi.

Hoca yan gözle balonlarına baktı:

— Eh, anca... dedi. Geçen istiyenler ziyade idi. Bu sefer kimsenin hatırısı kalmasın deyi dün gece zabaha gadar Yâsin duası okudum. Şu tulumların hepisini tamam ittim.

— Her bi şeye eyi gelir mi bu tulumlar hocam?...

— Bunu tekmil beşeriyet tecrübe itmiş. Sen müslüman değel misin?...

— Gızma hocam. Helbet müslümanız da, hani soruyorum.

— Recep ağa, bu tulumun içinde de yâsin duası var. Senin kitaba ihtikadın yok besbelli...

— Hâşâ hocam... İhtikadım olmıyıncak yaşamıyalım daha eyi... Garın ağrısına da eyi gelir mi diyerekten soruyorum.

— Len, Yâsin duasının eyi gelmediği şey olur mu?... Bu tulumun içine kim okumuş biliyon mu?...

— Zatınız okumuş helbet... O yanını biliyom da, karın ağrısını bi yol sorayım didim.

— Her bi şeye eyi gelir...

Recep dayı elini kuşağının ara yerine sokarken, Zahmetsiz Hocaya biraz daha sokuldu:

— Bi dene bana eyisinden ayır hocam, dedi. Vallaha bu garnımın ağrısı cumadan beri bana uyku uyutmayor.

— Hiç efkâr itme... Sana dört boğumlu bi dene vercem. Bi boğumunun havasını şincik yutarsın. Bi boğumunu ağşemleyin yatıncak yutarsın. Bi boğumunun yarın sabah yutarsın, kusurunu da yarın öğlende yutarsın.

— Borcumuz nedir hocam?...

— Borcun değel. Hediyesi deyi sor...

— Hediyesi nedir hocam?...

— Dört boğumlunun hediyesi on lira dayı... Sen de ayni acemi gibi lâfediyon. Boğumunun bi teki iki buçuğa olduğunu bilmiyon mu?...

— Peki hocam... Allah senden razı olsun...

Bektaş çay kadehini hocanın önüne bıraktı. Hoca da balon demetine uzanmıştı. Demetin içinden yeşil bir balon aldı. Bu balon, uzun olduğu için boğum yerlerinden iyice sıkılmış, birbirine bitişik dört balon haline gelmişti. Hoca bir elinde balonu tutuyor, öbr eliyle, Recep dayının verdiği on lirayı, hırkasının iç cebine yerleştirmiye çalışıyordu. Sonra balonu o eline aldı. Şişiriecek yerindeki ipliği gevşetti. Recep Dayının yüzüne doğru tuttu:

— Dönder gafanı bu yana, dedi. Tulumun içindeki havayı ziyan itme. Ben ucunu bırakıncak, sen de soluğunu çek. Duanın hepsini yut...

— Olur hocam...

Hoca, balonun ucunu bırakınca, dışarıya «fos» diye boşalan havayı Recep Dayı, derin derin içine çekti:

— Oh, çok şükür Yarabbim, dedi. İçerime bir ferahlık geldi...

— Helbet dayı... Bunun içindeki yâsin duasıdır. Kasım rüzgârı değel.

— Allah senden razı olsun hocam...

Ötekiler de sabırsızlanmaya başlamışlardı. Kasım üzgârı ki yâsin duasıdır. Uyuz Şaban sokuldu:

— Hocam, sıraca için gaç boğumlu eyidir, dedi.

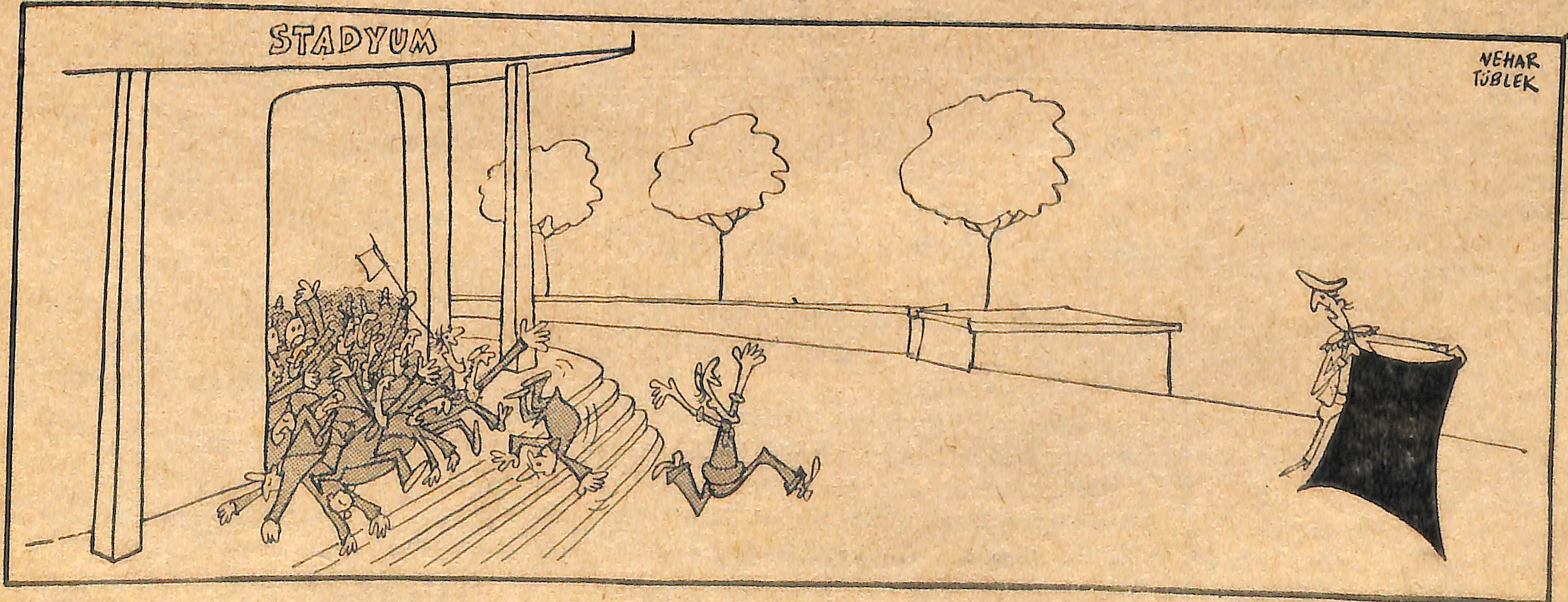
— İki dene dörder boğumlu yeter.

— Sen üç vir de, görmemişe döneyim.

— Üçe hacet yok oğlum... İki yeter.

Zahmetsiz Hoca Uyuz Şaban'a da dörder boğumlu iki Yâsin tulumu verip yirmi lirayı cebe in-

Mithatpaşa Stadında boğa güreşleri yapılacak (Gazeteler)

YAZISIZ!

dirdi. Hocanın etrafındakiler birbirlerini iteklemiye başlamışlardı. Kimi solucan düşürmek için, kimi diş ağrısı için, kimi kaşıntı için hocadan yâsin tulumu satın alıyordu. Bağcıgilin Süleyman hocanın yanına iyice sokularak:

— Hocam, dedi. Sana azcık bi maruzatlığım var.

— Buyur deli oğlan...

— Resmî söylenmez. Azcık gulağını vir bana...

— Şu yana geç öyleysem... Şincik söyle...

— Hocam... Benim ailem var... Kısır mıdır nedir ki?... Üç senedir çabalarım, Cenabı Mevlâm bana bi evlât virmedi. Senin yâsin tulumunun bu işe bi istifadesi olur mu ki?...

— Bak hele şu rezilin lâfına... Olmaz olur mu len?... En birinci o işe olur... Emme...

— Emme si ne ki hocam?...

— Bu yâsin tulumları sırf o iş için doldurulmamış. Esas bu tulumu senin ailenin yanında üfürüp doldurmam lâzım. Onun başga bi duası daha var...

— Şunun bi golayını bulaman mı hocam?...

— Onun golayı, ben gelip duasını yaparım, onca olur.

— Cenabı Rappim de senin ne muradın varsa virir helbet... Ben de bu işin altında galmam dayı...

— Sen azcık kenara dur, Şincik öteki ümmeti Muhammedin derdine bakalım...

Hocaya doğru onluk, beşlik, iki buçukluk banknotlar âdeta yağıyordu. Bir ara kahveden içeriye jandarma başçavuşu girdi. Kaymakamın hanımı için dört boğumlu bir yâsin tulumu da o aldı... Yâsin tulumları yarım saatin içinde bitivermiş, hoca üç yüz liraya yakın para toplamıştı. İkinci çayını da içtikten sonra, usulca Bağcıgil'in Süleymana eğildi:

— Galk yörü, dedi. Senin ailenin de yâsin tulumunu bi yol şişireyim, üst yanını sen gayrı bana bırak.

Ötekilerin temennaları arasında, Süleymanın evine gitmek için kalktılar.

Adnan VELİ

⁂

Ne sanmış!

Aylâ ve Yıldız yolda karşılaşıp kucaklaştılar. Yıldız:

— Demek böyle Aylâcığım? dedi. Demek Adnan'la nihayet evlendiniz; halbuki ben sizi sadece flört ediyorsunuz sanmıştım!

Aylâ gülümsedi:

— Adnan da öyle sanıyordu canikom...

Amatör!

Delikanlı sıcak bir sesle fısıldadı:

— Sevgilim, seni öpebilir miyim?

Genç kız:

— Hay Allah! diye söylendi. Al bir amatör daha!..

Kundura fiatları durmadan artıyor... (Gazeteler)

Dayak Cennetten Çıkmadır!

ÜMER SÜMER

ELLİ defa dedim Hulûsi'ye: «Hulûsi... Kardeşim, vazgeç şu atasözlerinden.» Dinlemez. Nerden öğrenir, nasıl ezberler anlamıyorum. Bilmediği atasözü yoktur. Öyle sanıyorum ki atalarımız, sözlerinin Hulûsi gibilerin dilinde geveleneceğini bilseler ağızlarını açıp bir şey söylemezlerdi...

Bizim Hul4siyi yola getirmek imkânsız.

«— Böyle lâflar konuyu kuvvetlendirir. Dinliyende iyi bir tesir bırakır.» deyip duruyor.

Buna bir itirazımız yok. Yok ama, doğrusunu isterseniz bu atasözleri Hulûsi'nin dilinden dökülürse itiraz ederim..

Öyle sanıyorum ki şimdi çoğunuz benim hakkımda yanlış şeyler düşünmeğe başladınız. Kendimi temize çıkarmak için başıma gelenleri hemen anlatmalıyım. Dinleyin de, yerli yersiz her sözünün önüne alâkasız bir atasözünü nokta gibi kullanan Hulûsiye acımaktan vazgeçin.

Önce size medeni halimi söyliyeyim: Ben bekârım. Bekâr kalmama da yalnız ve yalnız Hulûsi sebep oldu. Yoksa bu sultanlıktan vazgeçmeğe çoktaan karar vermiştim.

Hani: «idealimdeki kız» dedikleri bir şey vardır. İşte öyle bir kızla tanışıp hemen anlaşmıştık. «Beni istet» dedi. Düşündüm, anemi göndersem her tarafını beğendiğim kızda sayısız kusur bulur. N'olur n'olmaz. Aksilik çıkmasın dedim. Ve kızı istemeğe bir arkadaşımla kendim gitmeğe karar verdim.

Arkadaş deyince benim aklıma Hulûsi'den başkası gelmez. Atasözlerini bir unutsa onun üstüne insan yoktur. Yolda yakaladım:

— Aman, dedim. Mesele mühim. Benimle gel, kızı babasından isteyeceğiz. Yalnız sakın pot kırayım deme. Bunun için de atasözlerini kafandan bir günlük sil. Sonra tekrar yazarsın.

— Sen hiç merak etme, dedi. Ben yanında olduktan sonra söz almadan dönmeyiz. Adam isterse «yok» desin. Atalarımız ne demişler: «İt ürür kervan yürür»

Artık siz Hulûsiye bu atasözünün bu sözle bağıntısı olmadığını istediğiniz kadar söyleyin. Kabul ettiremezsiniz.

Ertesi gün, istiyeceğimiz kızın evine gittik. Bizi salona aldılar. Biraz sonra, kayınpeder olacak adam geldi. İyi bir intiba bırakmak için hemen ellerine sarıldık. Adam direndi:

— A... estağfurullah evlâdım, dedi. Rica ederim...

Elini bırakır mıyız hiç... Gözüne girmek için ne lâzımsa yapacağız. Ona: «Ne terbiyeli gençler...» dedirtmeğe çırpınıyoruz. Biz böyle uğraşıp dururken Hulûsi zoraki bir gülümsemeyle:

— Efendim... İt iti ısırmaz, diye bir lâf vardır...

Önsözüyle ağzını açtı... Birden şaşırıverdim. Yalnız şaşırmak değil utandım da... Adam ellerini gevşetti. Hulûsiye alık alık bakıyor. Söylediği atasözünü pek beğenmediği belli. O sırada biz de tuttuğumuz elin gevşemesini fırsat bilerek sesli sesli öptük..

Bir ara, kayınpeder olacak adamı içerden çağırdılar. Hemen Hulûsiye döndüm:

— Yahu, dedim Sen deli misin Allaaaşkına. O geveleđiğin atasözünün yeri miydi yâni...

Sinirlendi:

— Bu dünyada kimseye iyilik yaramaz, dedi. O sözü söyler söylemez adam nasıl elini verdi görmedin mi?...

Doğrusu adam da elini vermişti hani...

Biraz sonra, müstakbel kayın peder, kayınvalde ve kahvelerimiz geldi. Karşı karşıya oturuyoruz. Ziyaretimizin sebebini kızlarından duymuş olmalılar. Az sonra konunun içindeydik. Ben çok heyecanlandığım için önce Hulûsi söz aldı:

— Efendim, dedi. Derdini saklıyan dermanını bulamaz, derler. Arkadaşım da tuttulduğu derde sizden derman istiyor.

Adam afalladı. Yüzü, tahminin de yanılmış bir insan ifadesi taşıyordu.

— Evlâdım, diye fısıldadı. Size nasıl bir derman bulabilirim... Neymiş derdiniz? Söyleyin bakalım.

Hulûsi:

— Beyefendi, dedi Anlatamadım galiba. Hani atalarımız: «İnsan ölür eseri kalır, eşek ölür semeri kalır» demişler. Arkadaşım da ölünce dünyaya bir semer bırakmak istiyor. Derler ki: «Az veren candan, çok veren maldan.» Bu bahsettiğimiz semer için yardımınızı rica ediyoruz.

Adamcağız önce:

— Ben semerden semerciden anlamam, dedi ama az sonra o şaşkın bakışları su sözlerle normalleşti: Hulusi:

— Eğer, dedi, arkadaşımı damat edinmek lütfunda bulunursanız hem onu, hem de «Eşek ölür semeri kalır» diyen atalarımızın ruhunu şâd etmiş olursunuz.

Ben artık heyecandan tir tir titriyorum. Hulusiye kaşlarımı çatıyor, kayınpedere gülmeğe çalışıyorum. «Bırak şu atasözlerini» diyeceğim ama, oğlanın bana baktığı yok ki...

O sırada, hiç bir an gözümün önünden ayrılmıyan hayal canlanıverdi: Karım olacak melek tiril tiril entarisiyle kapıda göründü. Görünmesiyle beraber Hulusi hemen atıldı:

— İti an taşı hazır et, derler, dedi. Biz de şimdi sizden bahsediyorduk.

Ailece hepsinin suratı korkunçlaşıverdi. Kızın babası öfkeyle Hulusiye dönerek:

— Yani ne demek istiyorsun? dedi.

— Efenim, hani «teşbihte katiyen hata olmaz» derler ya...

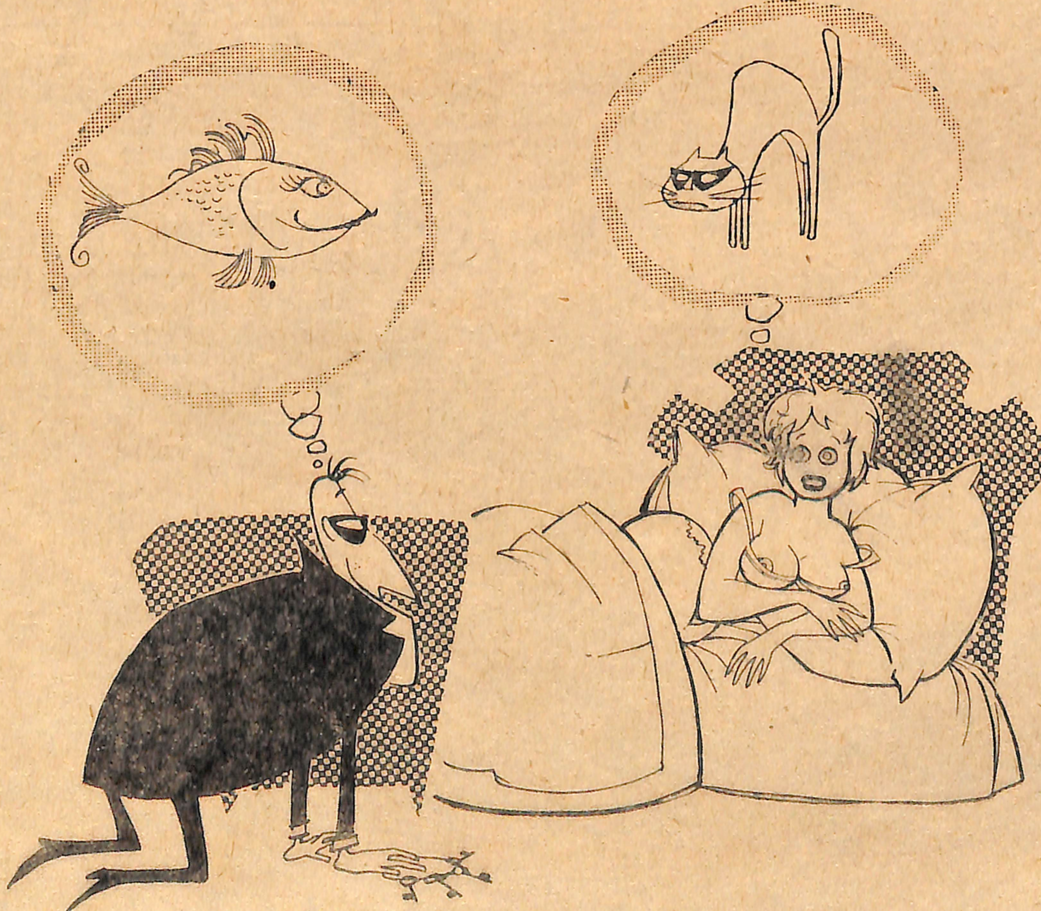
— Ama artık siz beni kızdırıyorsunuz...

Hulusinin, adamın öfkesine aldırdığı yok:

— Beyefendi, dedi. Tavşan dağa küsmüş de dağın haberi olmamış, derler. Onun için...

Artık ben heyecanı bıraktım,

«Kedi Hırsızı» kadınlara musallat oluyor.. (Gazeteler)

YAZISIZ!

YAZISIZ!

korkuyorum. Ağzımı açıp bir şey söyliyemiyorum. Söylesem de ne ye yarar. Bir çuval değil, bin çuval incir berbat olmuştu bir kere. Adam ayağa fırladı:

— Bana baksana sen rezil herif! diye kükredi. Seni şimdi ayağımın altına alırsam!..

Hulusi oralı bile değil. Rahat rahat konuşuyor:

— Efendim, dedi. Yakada bağım yok ki, çakaldan korkum olsun, diye bir söz vardır. Size şunu...

Sözünü bitirmemişti. Hulusinin suratında korkunç bir tokadın şakladığını hatırlıyorum. Onu sokak kapısına doğru itekledıler... Ben can havliyle ondan önce kaçtım. Dışarda bekliyorum. Az sonra kapıdan çıktı. Adama:

— Uyuz atın çiftesi pek olurmuş, diyerek birşeyler anlatıyor ama, dinleyen kim...

Üzüntümden dudaklarımı yiyorum. Kolundan yakaladım. İleri doğru çekerken hırsla kıçına sert bir şut çektim.

Birden durakladı. Sonra gülmeğe çalışarak:

— Vur kardeşim vur. Dayak cennetten çıkmadır, dedi...

SÜMER SÜMER

İyileştirme!

Genç adam sarışın hemşireye iç geçirerek baktı ve yattığı yerden doğrularak:

— Biliyor musunuz? dedi. Sizi seviyorum ve bu hastaneden ayrılmamak için iyi olmak da istemiyorum.

Hemşire gülümsedi:

— Merak etmeyin, iyileşecek değilsiniz! Zira doktor bana âşık tır ve dün sabah beni öpmek istediğinizi görmüş!..

SUYA ÇIZGI

YAŞAR ÖZEN

Ölü kuyruğu

Akşam gazetesinin yazdığına göre memlekette cenaze arabası sıkıntısı belirmiş.

Şaşmadık, siyasî ölülerin yığınlaştığı bir diyarda, cenaze arabası sıkıntısı elbet çekilecektir...

Maktul derdest

Zampara bir hırsız, ev ev dolaşıp çifte keyif yapıyor.

Emniyet masum vatandaşları coplamak ve bombalamakla meşgul!

Şehirde gangsterler fing atıyor;

Polis, emniyeti, emniyet altına almakla meşgul.

Gazeteler Şişli'de bir bakkalın soyulduğunu yazıyor.

Emniyet harıl harıl gazetelere tekzip yollamakla meşgul!

Âmirine tekmil veren polisin sözünü bilirsiniz değil mi?

«Kaatil firar, maktul derdest, âsayiş berkemâl efendim!»

Tebdil-i mekânda...

Sayın İsmet İnönü, Milletlerarası basın enstitüsünün Berlin'de yapacağı genel kurul toplantısına gidemiyormuş. Enstitü direktörüne yazdığı bir mektupta İnönü, şu sebeble özür diliyor: «İşlerimin önümüzdeki haftalar içinde memleketimden ayrılmamı imkânsız kıldığını üzüntüyle bildirmek zorundayım...»

Memleket işleri çok olduğu için Paşa iki gün de olsa Berline gidemiyormuş. Amma yaptınız Paşam!

Baksanıza iktidara! Hiç işler tıkırında olmasa hey'etler halinde uçaktan inip vapura, vapurdan inip trene binerler mi?

Yeter gayri

D. P. grubu B. M. M. indeki olaylarla ilgili olarak bir tebliğ yayınlamış. Tebliğin bir yerinde: «Grup deniyor tehlikeli gördüğü durumu ilk tedbir olarak millete bildirmeye karar verdi...»

Böyledir demokratlar. Muhalefetteyken de sıkıştıkça ikide bir «Siyne-i millete döneriz» diye C. H. P. iktidarına gözdağı verirlerdi.

Hakçasını isterseniz, biz, D. P. nin artık bütün vaatlerinin altını çizdik. Muhalefet yıllarındaki ilk vaadlerini eda etsinler kâfi. O zaman gözümüze pek şirin gözükecekler. Evet:

Siyne-i millete dönsünler!

Âti kimin?

Meclisin son oturumunda, C. H. P. li milletvekilleriyle, D. P. li millevekillerinin kavgalarını Meclis sıralarının üzerinden seyreden Zafer başyazarı Burhan Belge: Gazetecilere dönüp C. H. P. lileri şikâyet etmiş;

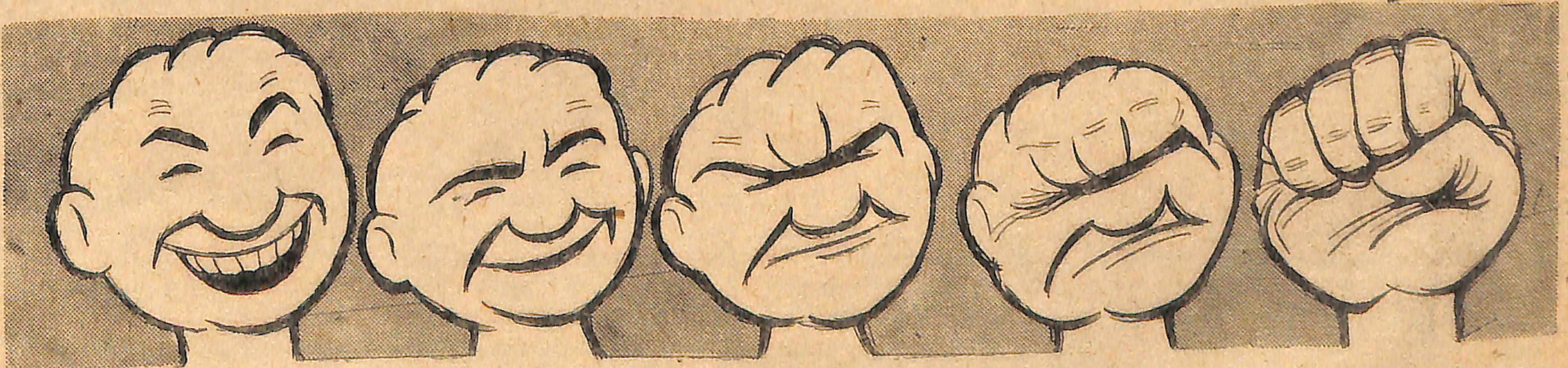
— Hâle bakın! Hâle bakın, demiş.

Yok beyim yok! Mazi C. H. P. nin, ama hâl sizin! Biz istikbâle bakalım!...

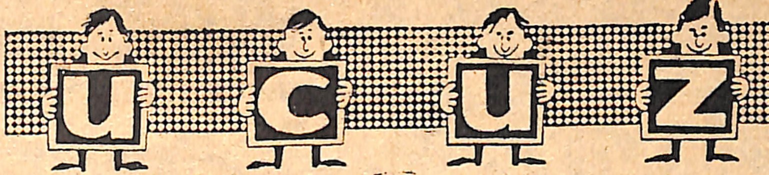
Hürriyet

Çetin Altan günlük fıkrasında 15 - 20 tane hürriyet kelimesini yan yana sıralamış ve altına da: «Bu söz şimdiye kadar çok söylendi, para etmedi, bâri benimki etsin» diye yazmış.

Şayet Çetin Altan yazdığı hürriyet kelimeleriyle fıkrasının para getireceğini söylüyorsa haklıdır. Elbet para edecek ama Akşam gazetesi sahibinin bir fıkraya verdiği kadar para edecek. Hürriyetin bu kadar ucuzuna Çetin bile razı değildir.

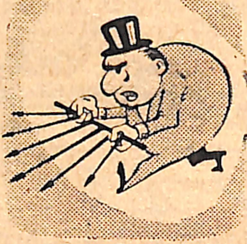
1946... ...1959!...

Resimli

ilânlar

Eleman aranıyor:

Partimizin tertip ettiği, yurt içi korkutma taarruzlarına katılmak üzere hızla ko-

şan, bir kaç cop ile devrilmeyecek sağlamlıkta, makineli tüfek seriliğinde nutuk çekebilecek elemanlar aranıyor. Taarruz dönüşü aldığı yaralara göre ücret verilecektir. İsteklilerin, C. H. P. sine müracaatları...

★ Kırşehir'den adaylığını koyabilecek cesarette elemanlar aranıyor.

Kırşehir'i haritadan sildirme derneği adına C. K. M P.

★ İlk parti otuz milyonluk kadro doldurduğundan, ikinci partiye kaydolmakta acele ediniz.

Vatan Cephesi

Son fırsat:

Köprü altı şubemiz, halkımızın yakın alâkası ve ısrarlı yalvarması yüzünden hizmete açılmıştır. Güzide ve nâdide açılış hediyelerini almakta acele ediniz. On günde bir çekiliş! Mesken dâvasını ön plâna alan bankamız, her vatandaşı bir ev sahibi yapmak arzusundadır. Bir kişiye, Merih'in tamamı! Diğer bin beş yüz kişiye ay'da güzel manzaralı, dünyayı görebilen parsellenmiş arsalar!... Her yüz elli kuruşa bir kur'a numa-

rası! Bir kaç lira ile ne olur, demeyiniz muhterem müşteriler... Sizin katacağınız her kuruş, hiç olmazsa bize sermaye olur!

Sadaka Bank

Ölüm!

Anası Zeliha'nın oğlu, dayısı Hasan Sürünen'in yeğeni, ablası Haticenin kardeşi, kardeşi Dürdane'nin ağabeyi, karısı Naciye'nin kocası, kayın validesi Nuriye'nin damadı, biricik oğlumuz Şükrü Sürünen, hayatının baharına doyamadan, refah devrini göremeden, Belediyeden istimlâk bedelini alamadan, kahbe bir duvarın, üzerine alçakça çökmesi yüzünden hakkın rahmetine kavuşmuştur. Allah rahmet eylesin!

Sürünen ailesi

İş arıyor

30 yaşında, uzak mesafelere isabetli taş atabilecek kabiliyetli, şiddet tedbirlerinden anlar ve gerekirse tat-

bik edebilir, memleket sever bir genç, siyasî partilerde iş arıyor.

Müracaat :
Sultanahmet Cezaevinde
7 kişinin kasabı :
Canavar Nuri

Kiralık emlâk

İstimlâkla ilgisi bulunmayan, yer yüzüne hâkim bir tepede, şehri kuş bakışı yakından gören, havası, suyu bol, günde iki kere tren düdüğü işitilebilen dar gelirli vatandaş kuvvetine sahip üç katlı ahşap bir ev yazlığı dört bin liraya kiralıktır.

Kazık Emlâk

İki film

Yedek Sineması Takdim Eder:

1 — Görülen Lüzum Üzerine!

Politika hayatımızda yıllardır oynanan büyük dram.

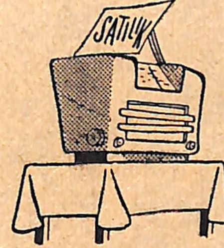
2 — Düşman Kardeşler!

Aşk - Kin - Kasırga - Cop!

Oynayanlar : D. P. - C. H. P. - Basın.

Kelepir:

Son model, 5 lâmbalı, üç dalgalı, dakikada beş bin kişiyi Vatan Cephesine kaydet-

tirebilecek otomatik spikerli, haftada yedi Mevlût okuyabilecek kapasiteli gayet nikbin bir radyo, bu yok günümde alıcısına üç yüz lira da üste vermek şartiyle, acele satılıktır. Müracaat:

İllâllah Emlâk Bürosu

Gaibe ilân:

Gaip: Memleketin Piyasa Köyünden Refah oğlu Ucuzluk.

Yukarıda kimliği yazılı firariyi bütün aramalarıma rağmen ele geçiremedim. Çoluk çocuk perişan kaldığımızı bildirir, sesimi duyarsa insaniyet nâmına geri dönmesini rica ederim.

300 Lira maaşlı: Bahri Battıbalık

Faiz ile:

(E) Cetveli ücretlilerinin maaşlarını ödeyebilmek için, dolgun faizle para arıyor!

İstanbul Belediyesi

Kazançlı bir iş:

Ankara'da senede bir ay intişar edebilen bir gazeteye, yılın otuz gününde çalışacak, üç yüz otuz gününde de ha-

piste yatabilecek mes'ul müdür aranıyor. İsteklilerin, daha önceki mahkûmiyetleri ni belirten mahkeme kararları ile gazetemiz idaresine müracaatları...

Bedava arsa:

«ÜMİT NEDİR?»

1 — İsim mi?

2 — 1962 seçimlerinde mu halefetin ışığı mı?

3 — Seçmen kütüğünde adını arayan vatandaşın tesellisi mi?

4 — Bir dar gelirli rüyası mı?

Doğru cevap verecek herkese, Hayırsız adada birer evlik arsa parasız hediye edilecektir.

Hayırsız Adayı Hayırlı Vaziyete Getirme Derneği

Kayıp

Çemberlitaş ile Beyazıt arasında mı, yoksa Fatih ile Sirkeci arasında mı, gazete okurken mi desem, radyo dinlerken mi desem aklımı kaybetmişim. Günümüzde akıl,

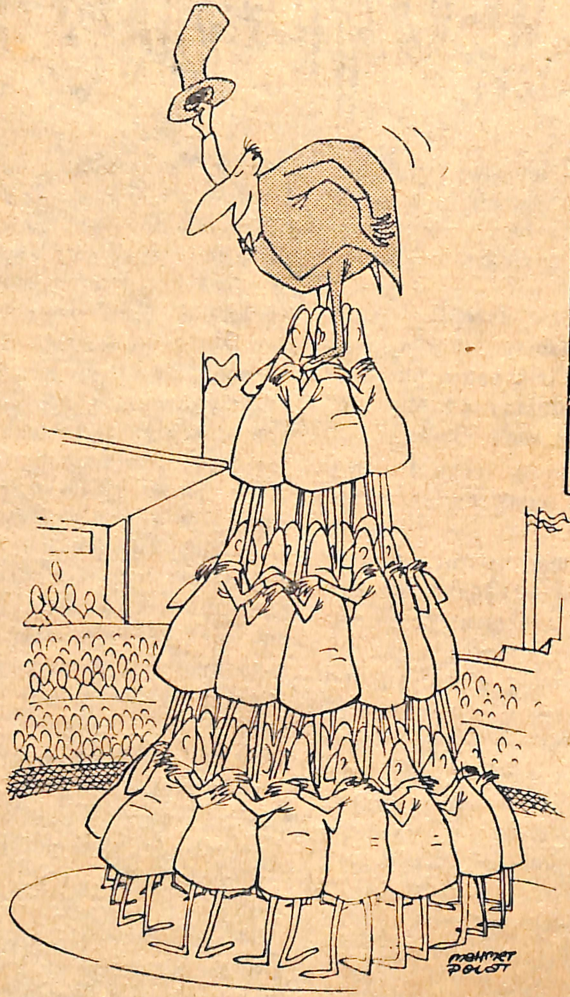
insana yalnız zarar getirdiğinden eskisini aramadığımı, yenisini de almıyacağımı alenen ilân ederim.

Remzi Sapıtan
Bakırköy

Kayıp aranıyor:

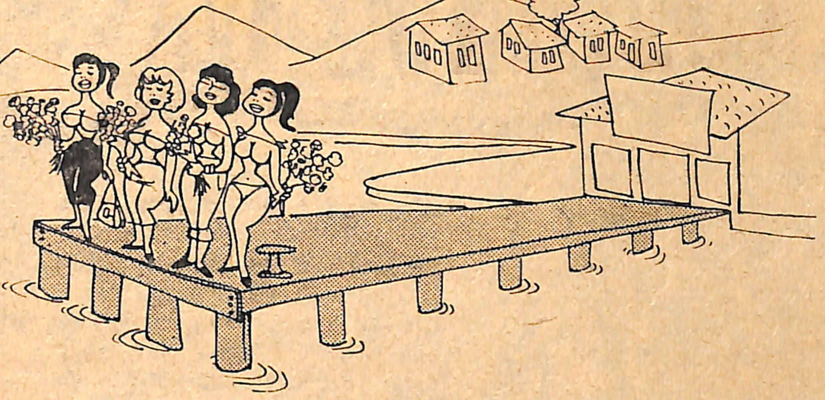
Son istimlâk fırtınasında evimiz ve iki çocuğumuz ile kaybolan, sevgili eşim Zeliha Tozolan'ı aramaktayım. 1,60 boyunda, 50 kilo ağırlığında, sarı saçlı, mavi gözlüdür. Zamlardan önce, gülerken gamzeleri olurdu. Dil siz olduğundan telefonlarımız gibi sessiz, kulakları duy madığından, radyoyu açıp karşısında oturabilecek kadar sabırlıdır. Yukarıda eşkalini verdiğim demokrasimiz tipli karımın nerede olduğunu bilenlerin, insaniyet nâmına adresime bildirmelerini rica ederim.

Sıradaki Mahalle, Sallanan Sokak No: 3
Ahmet Tozolan

YAZISIZ!

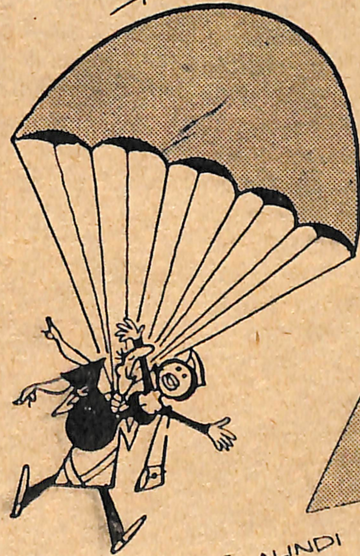
ÇAPKIN HIRSIZ YAZLIĞA TAŞINDI -GAZETELER-

KARŞILAMA TÖRENİ

HOSTESLERİMİZ, YOLCULARLA EVLENİYOR -GAZETELER-

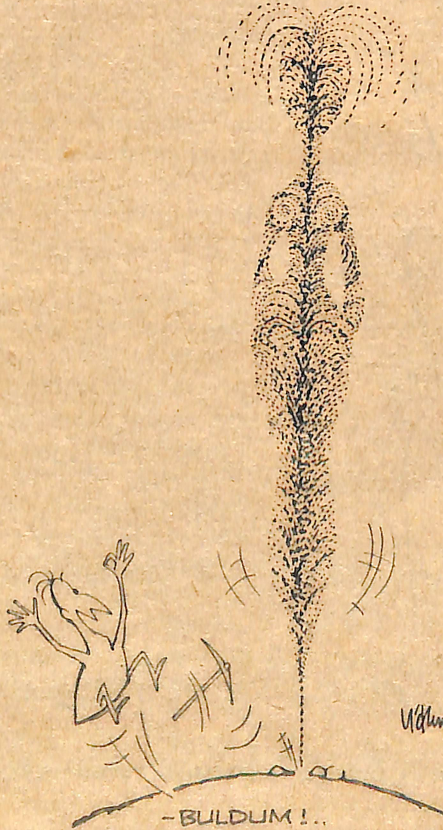

BALAYI SEYAHATİ

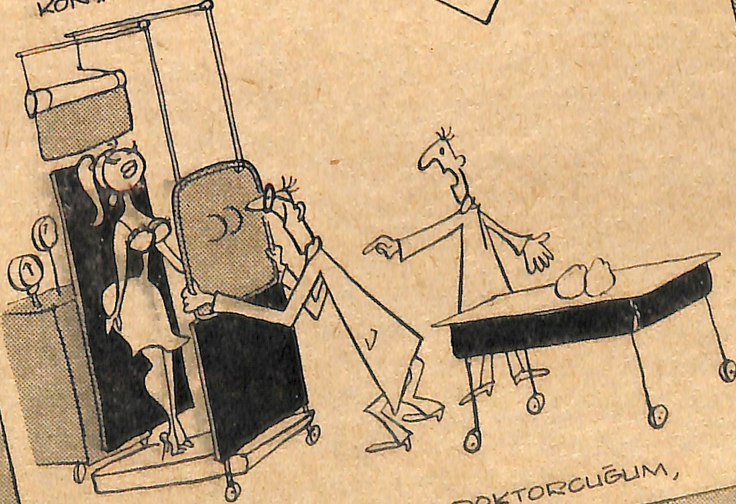
NEHAR TÜBLEK

BİR PETROLCU, KIZ KARDEŞİNİ ARIYOR -GAZETELER-

-BULDUM!..

KONYADA BİR AYVANIN RÖNTGENİ ALINDI -GAZETELER-

NEHAR TÜBLEK

-YANLIŞ BAKIYORSUN DOKTORCUĞUM, AYVALAR BU TARAFTA!..

HOVARDALIK Böyledir!

ALACAĞINI alamadığı için canına tak deyip kapıya dayanmış bir esnafı, konu komşuya çaktırmadan sepetliyebilmek az başarı değildir. Ama asıl başarı Mete'ninki gibi olacak. Yâni, herife zırnık koklatmadığın gibi ondan bir de teşekkür koparacaksın. Hışımla gelmişti, güle oynıya gidecek...

Ne var ki; şu hikâyenin yazıldığı sıralarda onun hali de duman. Bunca yıldır ayakkabı ısmarladığı kunduracı hem kolay atlamadı, hem dayattıkça dayattı. (Bir çift değil, iki çift değil, üç çift bu Beyim!) diyordu. (Evdeki çoluk çocuğun nafakası...)

Öyle bir sıkıştırıyordu ki, en sonunda: (Şimdi gürültü etmeden git, yarın parayı cebinde bil!) demek zorunda kaldı. Kunduracı da baktı başka çare yok: (Pekâlâ) dedi giderken. (Yarına kadar izin. O da eski müşterimsiniz diye!) Eskiden olsa, rahat soluk alır, yan gelir yatardı Mete. Şimdiyse bunu yapmak imkânsız. Bütün sular kesik, güvendiği dağlara kar yağmış durumda. Üstüne üstlük, yarın parayı ödeyemezse herif şimşekli gümbürtülü bir fırtına gibi gelecek. Yüzde yüz. Günlerdir, içinde akrep varmış gibi ceplerine sokamaz olmuştu elini. Oysa bir vakitler...

(Bırak şu bir vakitleri...) diye homurdandı. (Şu mahut listeyi çıkar, yarın için kimden ödünç para bulabilirsin ona bak!)

Kılı kırk yaran bir titizlikle hazırlanmış ve üçe ayrılmış liste de listeydi hani. İlk bölümde «yola gelenler», ikincisinde «zor olanlar», üçüncüsünde «hiç yola gelmiyenler» kayıtlı. Bu hiç yola gel miyenler yok mu? Yağmur olsalar kimsenin tarlasını ıslatmadan geçerlerdi. Öylesine taş yürekli, vurdum duymaz, pinti herifler... Ki, altları zaten kırmızı kalemle çizili. Hiç deneme, daha iyi.

Genç adam, tam bir teşkilâtçı ruhu ile düzenlenen listesini inceledikçe; — Allah kahretsin! — yola gelenler bölümünde bir tek boş yer kalmadığını, zor olanlar bölümünün bile dolduğunu, buna karşılık hiç yola gelmiyenlerin bomboş sırıttığını içi yanarak bir kez daha gördü. Gözlerini dikmiş bakıyordu. (Bazı yazarlar vardır, kahramanlarının başı sıkışmasın, yardımlarına koşmaktan özel bir zevk duyarlar. Oysa ne bizim ne de onun...) Aklına bir çıkar yol gelmezken kapının zili acı acı zırladı. (Gene mi o dürzü?) deyip fırladı yerinden. Yumruklarını sıkarak yürüdü kapıya. En ince yerinden kopsun artık, herifi benzetecek. Yo, değil; gelen Şaban Kocayemiş'miş meğer. Bir arkadaşı mı diyelim? Eh, belki, evet ama anılan listede adı «hiç yola gelmiyenler» bölümünde yazılı bir arkadaş. Hem listenin baş köşesinde. Sen ol da sevin!

«Hayrola?» derken suratını ekşitmişti Mete.

Ötekiyse, insanın iliklerine işleyen tatlı, gevrek bir sesle:

«Yahu, pek özledim...» diye başladı. «Dayanamadım geldim. Sen benim hayatta biricik dostumsun ve inan, hayatımı ancak sen kurtarabilirsin!»

Bu sözlerden bir (imkân) kokusu alan Mete ossaat ilgilendi:

«Ne, senin hayatını ancak ben mi kurtarabilirim? Yok canım!»

Öte yandan, kaçamak bakışlarla, durumu kavramağa çalışıyordu. Bakarsın huyu suyu değişmiştir Şabanın. Bakarsın borç içinde yüzen arkadaşına yardım bile eder. Sabah sabah ocağına düşmesinde bir hayır vardır bakarsın...

«Hayır!» diye düzeltti Şaban bu yanlış anlamayı. «Sözün gelişi canım. Ama ona yakın bir şey yani. Nasıl anlatayım? Mutlu olup olmamam senin elinde...»

«Benim elimde, ha? Hımm... Burnum işin içinde bir kadın kokusu alıyor.»

«Tam üstüne bastın dostum. Leb demeden leblebiyi anlamak buna derler. Aşkolsun! Şimdi dinle beni. Şahane, enfes, kıyak bir parça bu. Bildiğin gibi değil. Hani nasıl derler, tam bir Hanfendi. Gülme aptal! Tekrar ediyorum, tam bir Hanfendi. Evli, zengin, mağrur. Ama bunlar ilgilendirmez seni. Öyle bir ateşlendim ki, yakında buharım çıkacak. Hiç yolu yok...»

«Biraz sadede gelsen iyi olur!» derken Mete kasten esnedi.

Şaban Kocayemiş:

«Bırak da anlatayım...» deyip anlatmaya koyuldu gene. «Kız kardeşimle aynı çatı altındayım, bu yüzden kadını eve sokamam. Kocası dönmeden önce şurada burada sürtüyorduk, ama şimdi bu da imkânsız. İşler sarpa sardı. Senin anlıyacağın, çok ama çok acele bir garsoniyer lâzım bana. Bir düşün; kadının bakışlarında «evet» sözünü okumak için günlerdir akla karayı seçmiştim. Şanssızlığa bak. O razı, bu sefer de yer yok' Ayın on beşinden sonrası için öteden beriden söz almadım değil ya, neye yarar? Bugün daha ayın üçü. Anlıyorsun di mi Meteciğim? Sen anlarsın. Kabilse senin şu garsoniyerinden... Şey... Onu kullanabilir miyim yani?»

«Hay hay!» dedi Mete. «Ne zaman istersen...»

«Sen benim kardeşimsin, canımsın, dostumsun. Yarın için olur mu?»

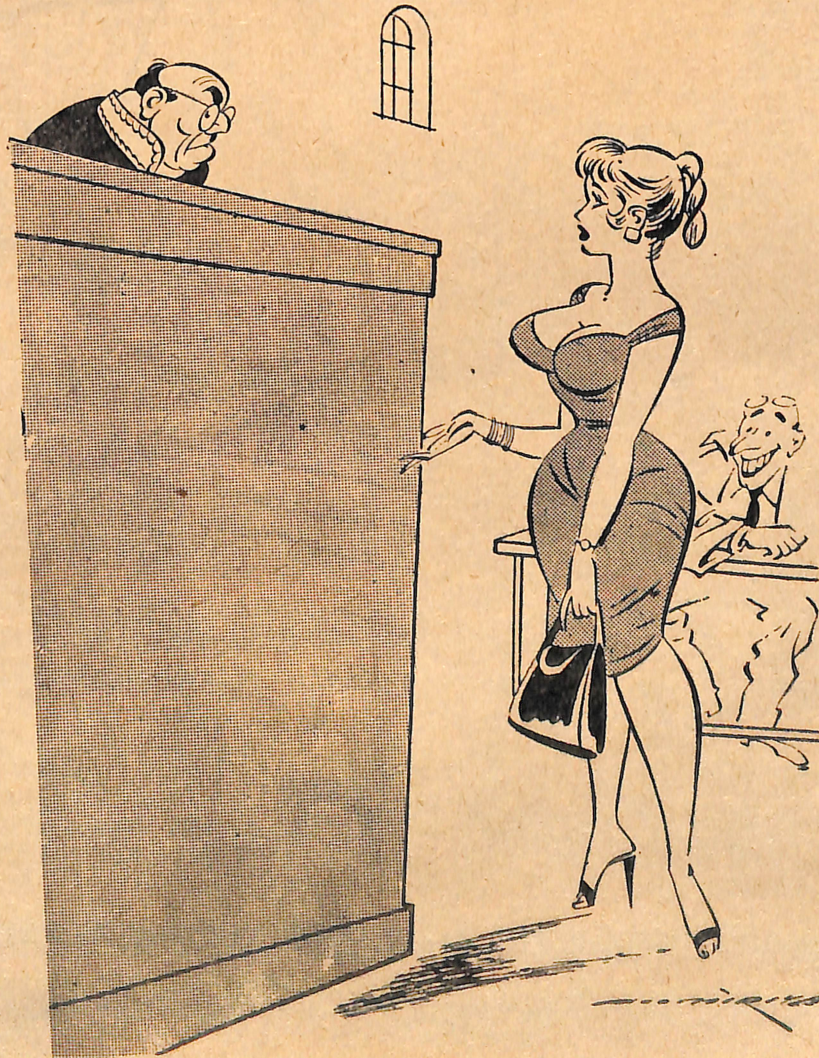
«Neden olmasın? Yarın, saat üç ten sonra burası emrine hazır. Yalnız kapıcıyı gör!»

«O kolay!» deyip arkadaşını şapur şupur öperek fırladı gitti Şaban. Peşinden Mete de aynı sevinç içinde tatlı hülyalara daldı. Yalnız, bu arkadaşa karşı bir haksızlık etmiş olmamak için, adını hiç yola gelmiyenler bölümünden silip «zor olanlar» bölümüne özene bezene yazdı. (Tamam!)

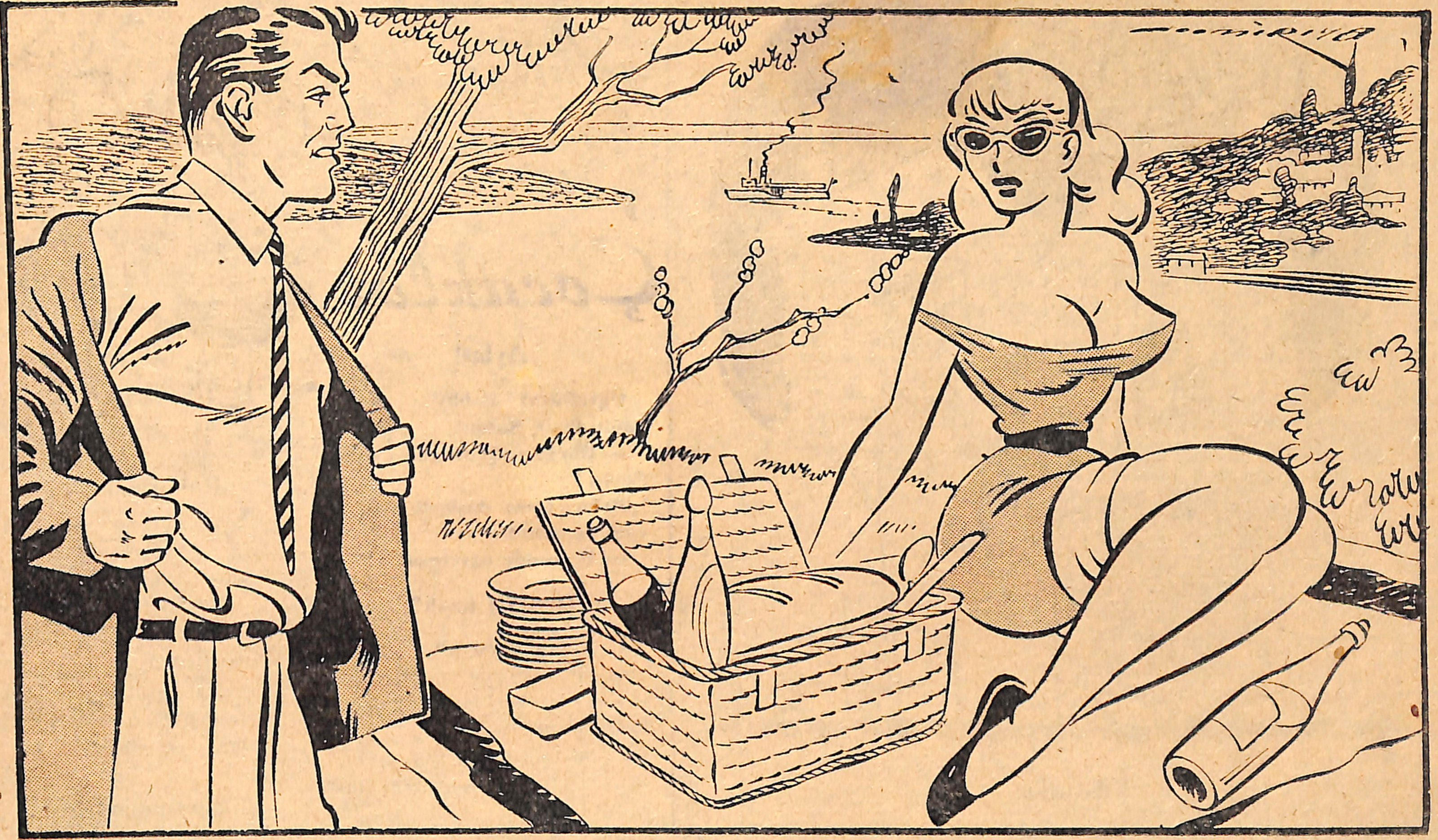
Ertesi gün para babası Şaban, savaş alanını dolaşan bir komutan ciddiliği ile, Metenin garsoniyerini gözden geçiriyordu. Kesenin ağzı aralanınca, kapıcı, bir bayan gelip de Bay Şaban Kocayemiş'i soracak olursa, ikinci katta sağdaki kapıyı göstermeğe razı olmuştu. Son hazırlıklar tamamlandı. Bütün kötü olasılıkları gidermek yolunda epeyce çaba harcandı. Elektrikler yakıldı, duşun musluklarına bakıldı, koltuklar en elverişli «stratejik» yerlere yerleştirildi. Metenin, oraya daha önce şeref vermiş bir kaç bayanın fotoğrafları şuradan buradan çekilip çıkartılarak karyolaya bitişik oymalı konsolun alt gözüne konuldu. Buna karşılık, Şabanın kendi resimleri cepten çıkıp duvarları, etajetin üstünü süsledi. Ayrıca; atmosfer için gerekli donatım; ipekli pijama, likörler, fondanlar, lüks cigaralar öteye beriye serpiştirildi.

En sonunda kadın geldi.

Şaban onu yüz derecelik bir ısıyla karşıladı. Böyle bir yerde, bu durumda neler söylenmesi ge-

— Ondört Mayıs perşembe gecesi neredeydiniz?
— Yatağımda...
— Şahitleriniz var mı?

— Her şeyin bir sırası var... Daha sofraya oturmadan öpmek istiyorsun...
— Yemekten evvel aperatif almak adetimdir sevgilim!...

rekliyse birbir sıraladı. Kadın çevresini inceleyip beğendi. Beğenip:

«Ah, ne şirin, ne güzel bir oda. Her şey gerçekten olağanüstü...» dedi. «Her şey sizin yüksek zevkinizi gösteriyor Şaban. Evlerimiz, ruhlarımızı aksettiren birer aynadır. Her zaman olduğu gibi, burada da siz yaşamaktasınız. Zarif, seçkin ve müsrif. Ooo, burası bambaşka!»

Böyle koltuklanan Şaban, sıkılgan bir gülüşle:

«Rica ederim...» diye kekeledi. «Hiçbir şey yok. Yalnız, oturmam için ne gerekiyorsa onu yaptım.»

«Ne derseniz deyin...» deyip onu susturdu kadın. «Beni şaşırttınız. Her yanda zevk ve israf görüyorum. Şimdi erkekler ne kadar hasis. Bir kıyıda bir kaç kuruş biriktirmek uğruna bütün ince zevkler feda ediliyor. Benim kocam bunlardan biridir, kirli çıkı. Halbuki siz...»

Kadının bu övücü sözleridir ki, konuşacak konu arıyan Şabana en kısa yolu gösterip açtı. Sözcükleri bir yana bırakarak, onun gövdesi üstünde elleri parmaklariyle konuşmağa başladı. Kadın bu dilden de anlıyor, istenilen karşılıkları sektirmeden veriyordu. İşte o sırada, gözü kör olsun, kapının zili üstüste çalındı.

«Bu da nesi?» deyip toparlandı genç kadın.

«Ben de bilmiyorum!» derken Şaban şaşkındı.

«Allahaşkına açmayın, mahvolurum.»

«Yo, dünyada açmam!»

Gelgelelim kapı büyük bir gürültüyle yumruklanmağa başlamıştı. Rezalet! Şaban, bir yılgınlık içinde, kapıya bakmak zorunda kaldı. Dışarıdan birisi:

«Bay Mete Kurtuluş?» diye sesleniyordu.

En terbiyeli, titrek sesiyle:

«Burada değil efendim.» dedi.

«Burada olması şarttır bayım, şart. Boş yere bana masal okumayın! Böyle dalaverelere karnım tok benim. Altı aydır hesap puslasıyla gelip gitmekten bıktım usandım artık. Bıçak kemiğe dayandı. Paramı almadan şuradan şuraya gidicilerden değilim!»

«Yarın, öğleden sonra gelin...» dedi Şaban. «Kendisi gerçekten yok!»

«Ayakkabı paralarını almadan şuradan şuraya gitmem artık...» diye ayak diredi dışardaki adam.

«Allah rızası için bu kadar bağırma!»

«Paramı almadan...»

Herif bildiğini okudu. Gerçi sesini indirmişti, ama demincek Şabanın soylu kişiliği ile cömert huyunu öven Bayan, isterse duyabilirdi bunları. Böyle bir fiyasko, medet Allah! Kurtulmak için her şeyi yapacak. Ecel teri dökerek:

«Ver şu hesap puslasını» deyip baktı. «Oh oh, maşallah. Hem de üç yüz lira!»

Bir saniye düşündü. «Acaba fiyaskoyu kabullenmek daha iyi değil mi? Yok, ben bu parayı Meteden yarın nasıl olsa geri alırım.» Çatır çatır ödedi. Sevgilisinin yanına koştu. Kadında bet beniz arama.

«N'olmuş, nedir, ne var?» diye sordu.

«Hiç» dedi Şaban. Omuzlarını silkti. «Benim ayakkabıcı gelmiş. Çok sağırdır. Neler söylediğini bilmem duydunuz mu? Biricik kusuru da bu zaten, bağıra bağıra konuşması. Yoksa ustalığı iyidir, beğenirim. Yaptıkları ayakkabılar kolayca eskiyip patlamaz da, konuşurken insanın kulak zarı patlar.»

«Peki, adamın istediği neydi?»

«Hiçbir şey değil, ufak bir şey. Bir hesap puslası getirmiş. Üç çift ayakkabı bedeli, üç yüz lira!»

«Ooo...» dedi kadın. «Üç çift birden ve üç yüz lira! Doğrusu Şaban, siz pek müsrifsiniz...»

«Yok yok, ne münasebet, ben güzel, ince ayakkabıları severim..» yollu kekelerken, kadın kendi giydiği ucuz hazır ayakkabıları görmesin diye ayaklarını koltuğun altına sığdırmağa çalıştı. Heyecanlar biraz yatışıp durulunca saldırı faslına yeniden geçti, ki konu, hikâyemizin konusu dışında.

....

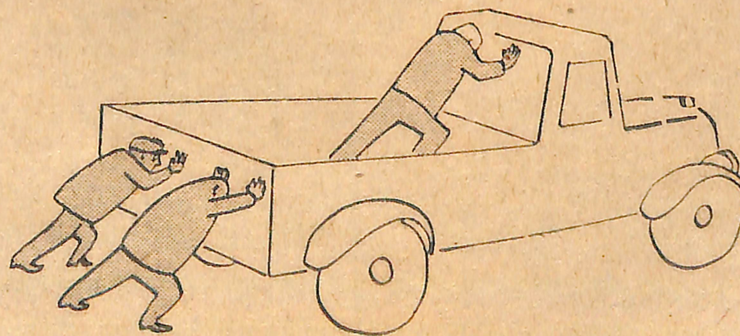
«Kardeş» diyordu Mete. «Sana iyi - kötü bir hizmette bulunduk. Karşılığını da bulduk. Beğendin mi yaptığımı? Kâğıt sepetinde en sevdiğim kadınların yırtılmış resimleri...»

Şaban ezildi büzüldü:

«Kusura bakma Alla'sen! Bunu ben yapmadım, hiç yapar mıyım? Bir kıskançlık krizi geçiren sevgilim yaptı.»

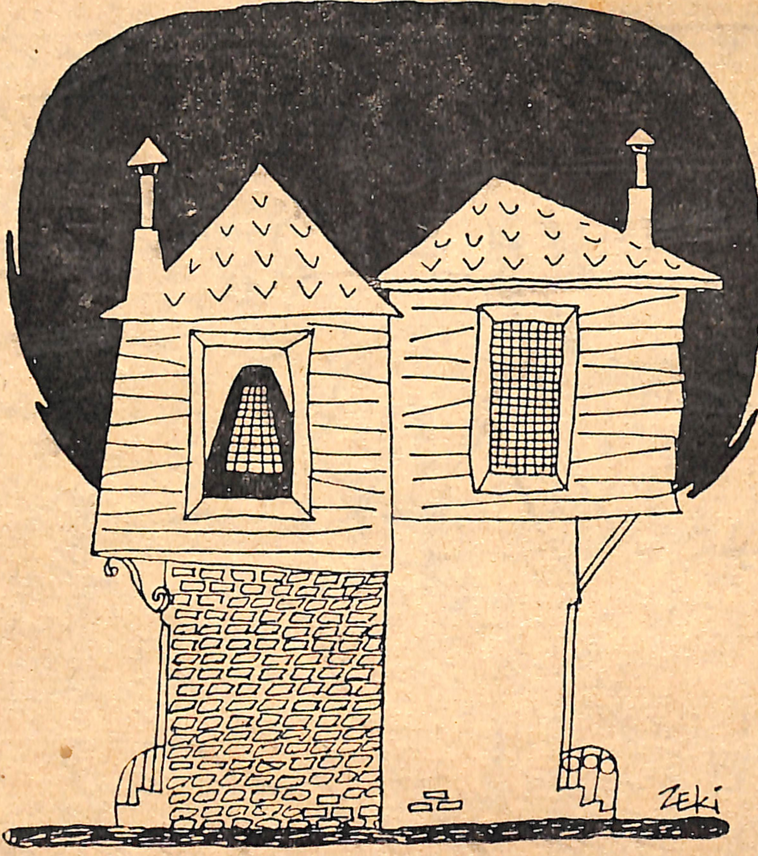
«Allah Allah, beni ne diye kıskanıyor?»

«Deli misin canım! Senin resimleri iyi bir yere saklıyamamı-

YAZISIZ!

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

YAZISIZ!

şım, o da bunlar benim sandı. Kusura bakma. Sana çok, ama çok teşekkür ederim. Şey... Anahtarını acaba bugün için de...»

«Başka şeylerimi yırtmamak şartiyle, pekiy!» dedi Mete.

«Çok mersi. Ha, onu söyliyecektim. Sana bir de şu hesap puslasını getirdim!

«Bana? Hesap puslası mı?» diye şaştı Mete. «Üstelik borcum mu var?»

Şaban gülümsedi:

«Hayır kardeş, hayır. Bana ne borcun olabilir ki.. Üstelik ben sana borçlu sayılırım. Dün oraya senin ayakkabıcı gelmişti de. Bak tım bağırıp çağırıyor, senin yerine parayı ödeyiverdim. Üç yüz lira!»

«Ne, üç yüz lira mı?» Bir karış hopladı Mete. «Bunu ödedin ha! Üç yüz lira... Akıl durur. Alçakça dolandırıcılığın böylesini yeni gördüm. Ben bu işi iki yüzle kapatırdım, bak aksiliğe... Şimdi sen bu parayı verdinse, onu geri almak imkânsız. Vah vah... Demek senin bir - iki saatlik eğlencen bana üç yüze patladı. Değme can dayanmaz... Arkadaşlık uğruna haydi eyvallah diyelim. Diyelim ya, onu şu anda sana ödeyecek durumda değilim. Hattâ ödeyeceğime dair şu günlerde umut bile veremem.»

Şaban ilkin çatındıysa da, gülümsemek zorunda kaldı:

«Yok, bunun pek acelesi yok..» diye isteksizce mırıldandı. «Anahtara gelince...»

«Elbette canım, arkadaşlık karşılıklı olur. Acelesi yok diyeceğini kestiriyordum zaten. Sağol. Yalnız sana borçlu duruma düştüm diye inan ki canım pek sıkılıyor. Hayatta başlıca ilkelerimden birisi, hiç kimseye borçlu kalmamaktır.»

... Ve biraz sonra Mete ayakkabıcının yolunu tutmuş, elini ahbapça omuzuna vurup:

«Dün sana böyle bir komedi oynattığım için beni hoş gör...» diyordu. «N'aaparsın, herif ancak o saatte yola gelirdi. Borcunu baş ka türlü temizlemez kerata. Her neyse... Aldığın o üç yüz liranın 225'i senin, gerisi benim. Bu parayı ondan geri alana dek, gel bana sor, anamdan emdiğim süt burnumdan geldi valla. Bir daha birisine ödünç para vermek mi? Tanrı yazdıysa bozsun!»

*

Başlangıç!

Doktor ciddi bir tavırla:

— Hanımefendi, kocanızın mutlak bir istirahate ihtiyacı var!..

Kadıncağız itiraz etti:

— Beni dinlemez ki, doktorcuğum!..

— Yaaa?. Çok iyi bir başlangıç hanımefendi; çok iyi bir başlangıç...

Aşı yeri!

Direksiyondaki züppe genç kız, yanındaki erkek arkadaşına sordu:

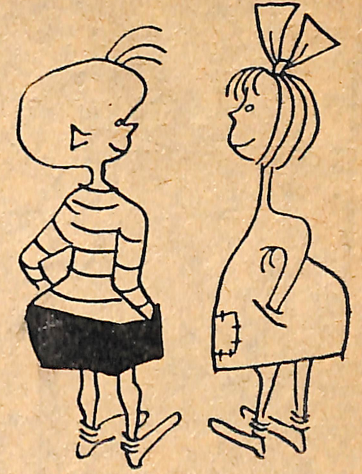
— Size aşı olduğum yeri göstereyim mi?

Delikanlı heyecanlandı:

— Gösterin, haydi...

— Peki, öyleyse gözlerinizi kapayınız, bir dakika sonra hastane nin önünden geçeceğiz; o zaman açar, görürsünüz!..

Ah, Şu Çocuklar

Aylar!

Öğretmeni Bobby'yi derse kaldırmıştı. Sordu:

— Hangi ayda 28 gün vardır Bobby?

Bobby biraz düşündü ve cevabı yapıştırdı:

— Hepsinde öğretmenim!

Hangisi uzak?

Coğrafya dersi idi. Öğretmen bir sürü şeyler anlattıktan sonra çocuklardan birini kaldırıp sordu:

— Söyle bakalım Bill, ay mı daha uzaktadır, yoksa İngiltere mi?

Bill tereddütsüz cevap verdi:

— Tabii ki İngiltere öğretmenim!

— İngiltere mi? Nereden çıkardın bunu?

— Çünkü efendim, ay'ı görebiliyorum, ama İngiltere'yi göremiyorum ki!...

Kaburgalar!

Öğretmen küçük Johnny'ye sordu:

— Söyle bakayım Johnny, senin kaç kaburga kemiğin var?

Johnny sırıttı:

— Valla öğretmenim ben o kadar gıdıklanırım ki şimdiye kadar sayamadım!...

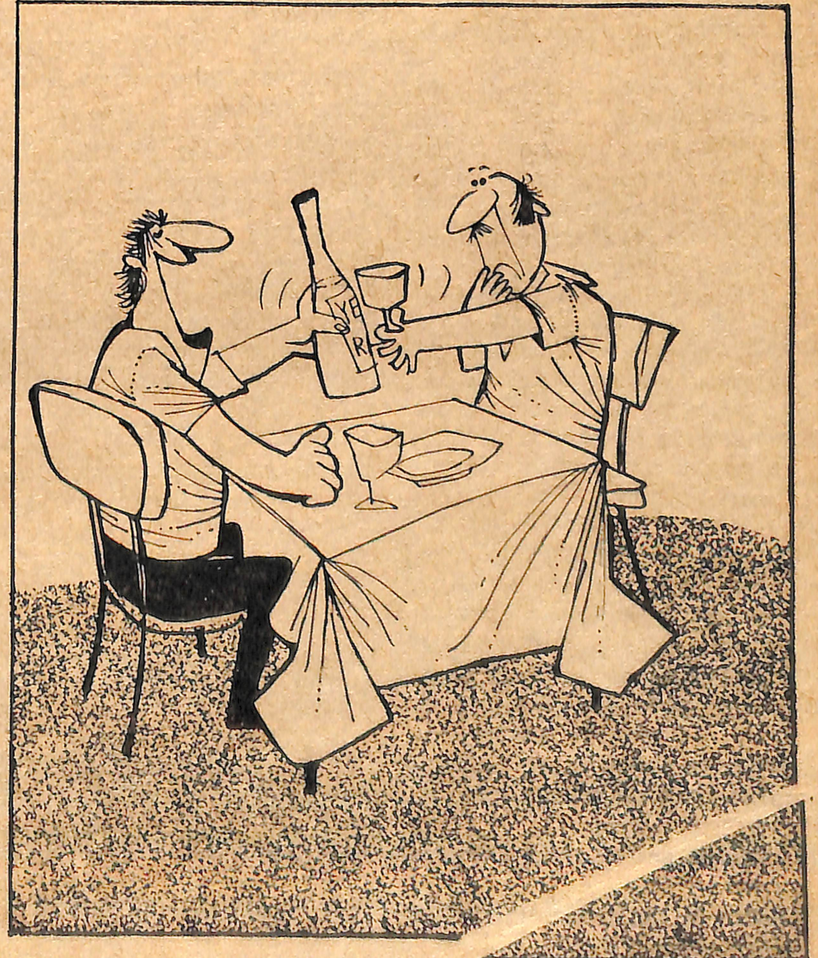
Öğrenmemiş!

Küçük Ethelin okuldaki ilk günü idi. Eve dönünce annesi sordu:

— Bugün okulda neler öğrendin bakalım Ethel?

Ethel omuzlarını silkti:

— Pek bir şey öğrenmedim anneciğim! Yarın yine gitmem lâzım!...

ŞEREFE!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Reform!

Bir milletvekili adayı Chicago'da bir meydanda siyasî bir seçim konuşması yapıyor ve diyordu ki:

— Aziz yurttaşlarım; Beni seçerseniz sizler için nasıl çalışacağımı göreceksiniz... Ben arazi reformu istiyorum! Ben maarifte reform istiyorum! Ben aile hayatımızda reform istiyorum! Ve sevgili vatandaşlar, ben daha ne istiyorum biliyor musunuz?..

Dinleyicilerden birinin sesi duyuldu:

— Oy!...

İki oğul!

Bill Smatherns'in iki oğlu vardı. Biri politikaya atılmıştı, öbürü de yine onun gibi hiç işe yaramıyan bir adamdı!...

YAZISIZ!

Nereden bilir?

Küçük Mary annesine soruyordu:

— Anneciğim, Kraliçe Elizabet çocuğu olacağını nereden bilir acaba?...

Annesi cevap vermeden Mary'nin beş yaşındaki küçük kardeşi Jimmy atıldı:

— Nerden bilecek, bütün gazeteler yazıyor, okumuştur elbet!

Mükâfat!

Aberdeen'deki plâjlara yüzmeğe gelen zengin bir İngiliz, yine orada yüzen ve mütemadiyen dalma tecrübeleri yapan iki İskoçyalıya, hangisi daha uzun zaman suyun altında kalabilirse ona beş sterlin vereceğini söyledi.

Bu İskoçyalıları hâlâ bulan olmamıştır!...

— Hiç olmazsa ayağa kalkabilmem için elinizi verin!

KOCAMAN LÂFLAR

Ölü aslanın sakalını çekme!

Martial

Eğer bir koca, hiç sebebi yokken karısına çiçek getirmişse, bunun mutlaka bir sebebi vardır!

*

Geçmiş, geleceğin hâlidir.

Dr. Louis L. Mann

Tek elle alkış tutulamaz.

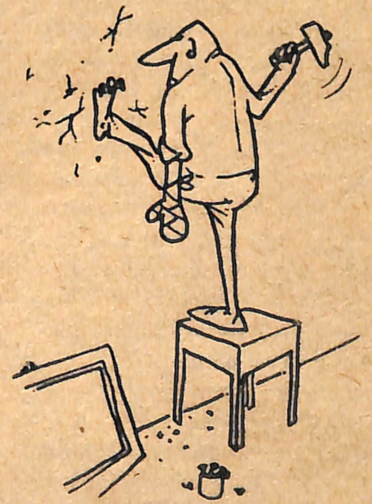
Arap Atasözü

Hatanın ne olduğunu görmek ve yapmamak için cesaret lâzımdır.

Confucius

İhtiyar kız, bütün cevapları bilen, fakat kendisine asla sual sorulmayan kimse...

★★★

YAZISIZ!

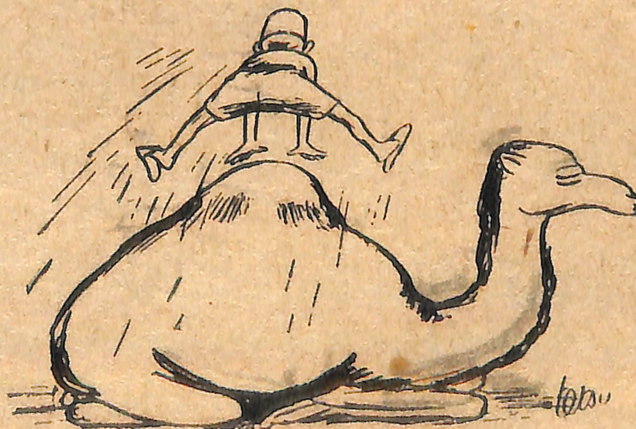
Öğünme!

Bir Amerikalı ve İngiliz radyolarını öğüyorlardı. Amerikalı:

— Bizde, dedi, o kadar hassas radyo alıcıları vardır ki spikerin kalbinin atışını duyarsınız...

İngiliz güldü:

— Hih! O da bir şey mi? Ben dün akşam radyomda Kahireyi arıyordum. Tam bulup ayarladığım zaman odanın içine sıcak bir rüzgârla karışık kumlar dolmasın mı?!.

YAZISIZ!

Kellik!

Saçları seyrelmeğe başlamış olan müşteri:

— Mademki dedi, bu kadar tesirli bir ilâcınız var, niçin kendinize kullanmıyorsunuz da böyle saçsız geziyorsunuz?

Başı tamamen çıplak olan berber:

— Ben mi? diye cevap verdi. Ben, kelliğin ne müthiş bir şey olduğunu müşterilerime göstermek ve onları ikaz edebilmek için kendimi feda ediyorum beyim!

Yalı Çapkını

Yusuf Ziya Ortaç

OYUN 3 PERDE

Gündüz — Haaa... Anlaşıldım... Demek benim nişanlıma mektup taşıyorsun sen ha?... Demek sayın Beceren, siz soyadınıza lâyık bir adam olmak için bu âdi sanata da başladınız!... (Yakasından tutup Beceren'i sarsar) Demek siz...

Beceren — (Kurtulmağa çalışarak) Yoook... Sen onu affetmişsin küçük bey... Alım, satım, ipotek, faiz, iskonto, hava parası, turizm, emlâk idaresi... Eh, evvel Allah Ahmet Beceren hepsini yapar, yakıştırır... Amma velâkin... (Eliyle boynuz işareti yapar) Buna gelince... Hâşâ... Bu haltı etmez!

Gündüz — O halde?... Mademki namusunuzdan eminsiniz, mesele yok... Veriniz o mektubu bana... Nişanlıma gelen bir mektup bana gelmiş demektir!

Müzehher — Gündüz... Gündüzcüğüm, dur, telâş etme... Anlatayım da bak... Şey... Bu bizim şey var ya...

Gündüz — Kim?...

Müzehher — Şey... Hani şu bizim...

Beceren — Amaaan, uzun ettin yahu Ne olacak?... Şu Ezhar Paşa...

Gündüz — Vay... Yine mi o!...

Beceren — Evet, o... Herif zevzeğin biri...

Müzehher — Milyonların şımartığı bir adam...

Beceren — Eh, hani insaf ile söyliyelim: Geleli daha bir ay oldu, olmadı... Sayesinde yalıyı da, fırını da, elmasları, gümüş takımlarını da birer birer rehinden kurtardık... Sağa, sola bütün borçlar temizlendi... Paşa babamızın yüzü güldü... Abdurrahman Paşa yalısı eski saltanatına kavuştu!

Gündüz — Mâlûm... Bunlar malûm... Sonra ne olmuş?...

Beceren — Sonra mı?... Sonra... İnsaf et yahu, senin cebinde bu kadar para, karşında da bu kadar güzel bir kız olsa ne yaparsın?...

Gündüz — Ben mi?... Ben mi ne yaparım?... Ben şey yaparım...

Beceren — Hah, tamam... İşte o da senin gibi şey yapmış!...

Gündüz — (Deli gibi) Ne?... Yapmış mı?... Yapmış ha?... (Müzehher'i kollarından tutup sarsar) Sana... Sana şey yaptı ha?...

Müzehher — Gündüz... Kendine gel Gündüz... Çıldırıyor musun?

Gündüz — Evet, çıldırıyorum... Çıldırdım!... Söyle!

Müzehher — Ne söyliyeyim?

Gündüz — Evet mi, hayır mı?..

Beceren — Hayııır... Zavallıcık daha hiç bir şey yapmamış... Sadece tutmuş bir ilânı aşk mektubu yazmış... Daha doğrusu yazdırmış... İşte biz tam onu okurken sen üstümüze geldin!...

Gündüz — Dur bakayım... Meseleleri gürültüye getirmiyelim: Yazmamış, yazdırmış dedin... Değil mi?... Kime yazdırmış bu mektubu?...

Beceren — Vallahi, üslûba bakarsan, neredeyse nesli tükenecek bir tipe...

Gündüz — Yâni?...

Müzehher — Kuzum Gündüz, bir komediden bir trajedi çıkarmaya çalışma... Ne tuhaf, ben seni tanımıyormuşum meğer!

Gündüz — Hayır, her şeyi, her şeyi anlıyacağım...

Beceren — Pekâlâ, onu da söyliyeyim: Faziletlû Şemsi Efendi hazretlerine!

Gündüz — Yaaa... Demek, şu mücessem namus, şu mücessem iffet sandığımız Şemsi Efendi... Şu kütüphane güvesi, şu Osmanlı mumyası o hacı fışfışla birleşti, evlâdı yerindeki talebesine, nişanlıma aşk mektubu yazdı ha?... Ah!... Aman Allahım... (Elini alnına vurarak odada dolaşmağa başlar) Namuuusum!... Namuuusum!... Namuuusum!...

(Gündüz odada dolaşırken, Ahmet Beceren de yerlere bakarak peşi sıra dolaşır.)

Beceren — Nerede düşürdün? Nerede kaybettin? Bilmiyor musun?

Gündüz — Neyi?...

Beceren — Namusunu!...

Gündüz — (Birden hiddetle dikilerek) Ben, ben namusuyla alay edilecek adam değilim bay Beceren... Benim namuuusum!...

Beceren — (Gündüze yan yan bakarak) Aman Gündüzcüğüm, her zaman bu fırsat ele geçmez, hazır namusun üstündeyken otur da şu bizim eski hesapları da temizleyiver bari!...

Gündüz — Hayır!... Hayır Beceren!... Evvelâ namus, sonra hesap!

(Gündüz, karşıki kapıya doğru yürür. Müzehher telâş eder.)

Müzehher — Gündüz... Gündüzcüğüm... Rica ederim yapma... Ooof, Yârabbi...

Beceren — Bırak küçük hanımcığım, bıraaak... Bir mavi kâğıt da bu zavallı alsın!...

(Sağdaki kapıdan Abdurrahman Paşa ile Leylâ hanım girerler.)

DÖRDÜNCÜ MECLİS

Müzehher, Beceren, Abdurrahman, Leylâ

Abdurrahman — Vay sevgili Becerenim... Ne zaman teşrif buyuruldu?...

Beceren — Allah ömürler versin Paşam, Şimdi... Hanımefendimiz nasıllar diye sormağa hacet yok... Maşallah, bayan Müzehherin sanki ablaları!...

Leylâ — Aman Beceren bey, bu ne iltifat... Beni mi küçültüyorsunuz, Müzehheri mi büyültüyorsunuz kuzum?...

Beceren — Hanımefendiciğim, henüz mektebini bu sene bitirecek bir çocuğu büyütsem, büyütsem, ne kadar büyütebilirim... Size gelince, sizi ben küçültmüyorum... Siz maşallah, Paşa efendimizle beraber ebedî gençliğin sırrını bulmuşsunuz!...

Abdurrahman — İnsanı kocaltan seneler değil, dertler, acılar, sıkıntılardır... Eh, senin himmetinle çok şükür biz de onlardan kurtulduk!

Beceren — Aman Paşam... Vallahi...

Abdurrahman — Hayır Beceren, hayır... Hanıma da söylüyorum ya... Sana bir soyadı azdır, az!... Sana, Beceren değil, başaran, bulan, buluşturan... Ne demeli, bilmem ki... Sırtımdan dağlar kalktı sanki... Dünyaya yeni gelmiş bir insan hafifliği var üstümde... Gel iki gözüm gel, seninle bahçede, denize karşı birer kahve içelim... Borçtan, faizden bahsetmeksizin, ağız tadiyle birer kahve... Hanımcığım, sen de gelirsin bizimle, değil mi?...

Leylâ — Hay hay... Ahmet Beceren bekle oturup sohbet etmek benim için de zevktir...

Beceren — Ya siz küçük hanımcığım?... Beni mahzun etmezsiniz elbet...

Müzehher — Ben biraz...

Beceren — Geliniz canım, geliniz... Hep beraber bulunalım, daha iyi...

Leylâ — Öyle ya kızım, artık yüzüne hasret kalıyorum âdeta... Bir yemekten yemeğe karşılaşıyoruz...

Müzehher — Peki anneciğim...

(Sağdaki kapıdan onlar çıkarken karşıdaki kapıdan Ezhar Paşa ile Gündüz girerler.)

BEŞİNCİ MECLİS

Ezhar — Gündüz

Ezhar — Jaaanım, bırak şimdi martavaliii... Namuus, namuus, namuuus... Anladık... Kaç para eder senin namuuus?... soyle, verejeyim!...

Gündüz — Benim namusum mu?... Benim namusum!... On bin lira... Yüz bin lira... Bir milyon lira!...

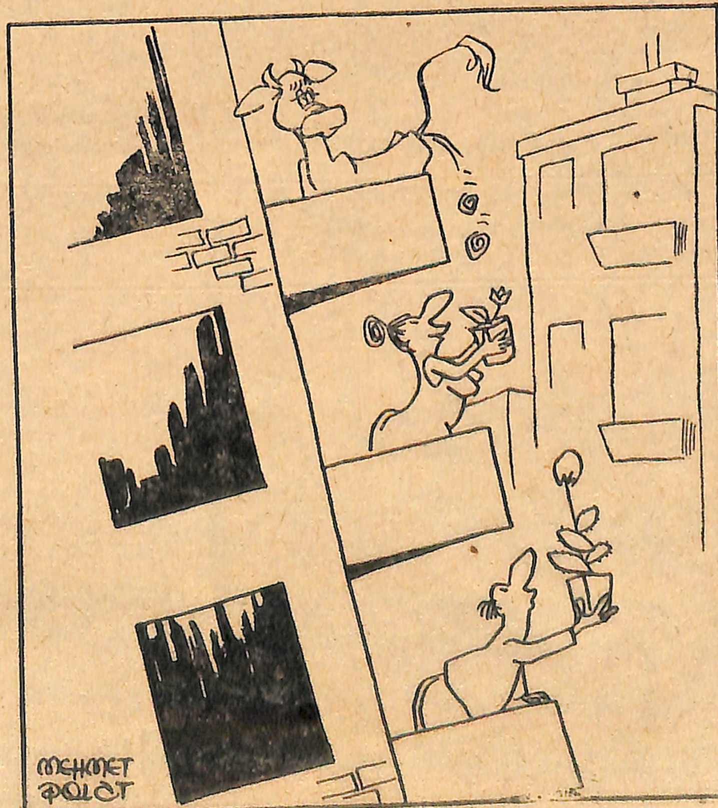
Ezhar — Atmaaa... Bu asırda o kadar pahalı namuus yok!... Gundûz bey, siz de bilirsiniz ki, şimdi namus piyasası şok düşük, şoook...

Gündüz — (Birdenbire gevşeyerek) Peki... Dur. Abdurrahman Paşa ailesine ettiğiniz bazı fedakârlıklara karşı, baha biçilmez namusumda büyük bir tenzilât yapacağım, size hususî bir fiyat söyliyeceğim: Beş bin lira... Kabul mü?...

Ezhar — Yâni beş bin liyraa... Ben paraları sayacak... Ondan sunra, artık namus, mamus mafiş?!...

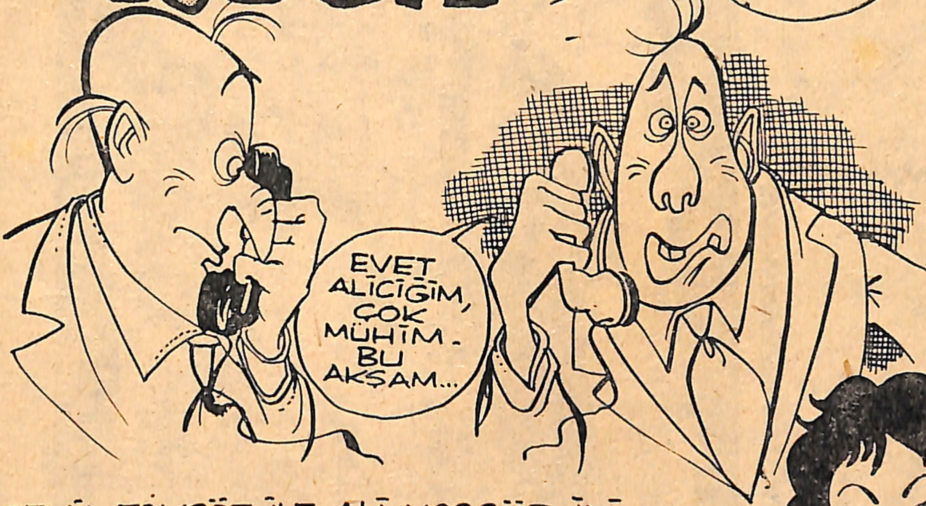
(Devamı var)

Bir evin üçüncü katı ineklere kiralandı. (Gazeteler)

YAZISIZ!

NAMUSLU KOCA

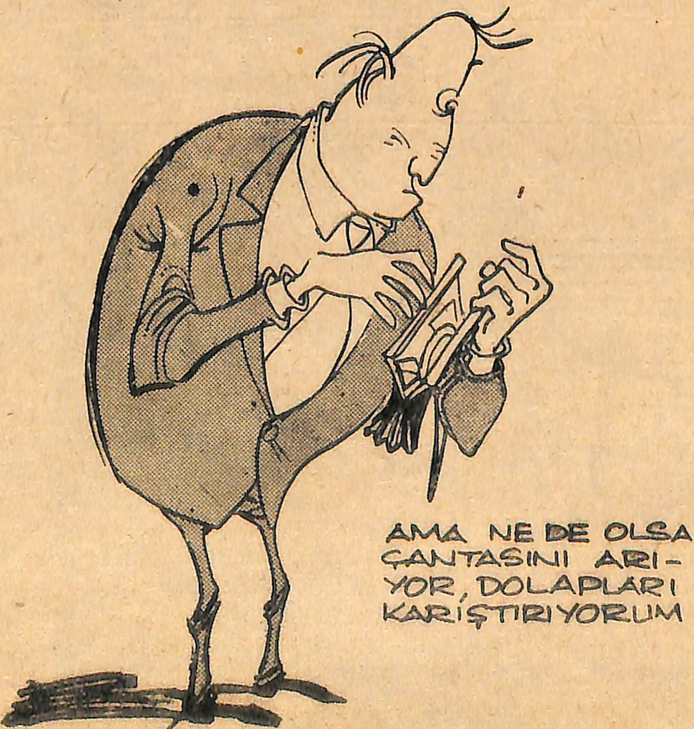

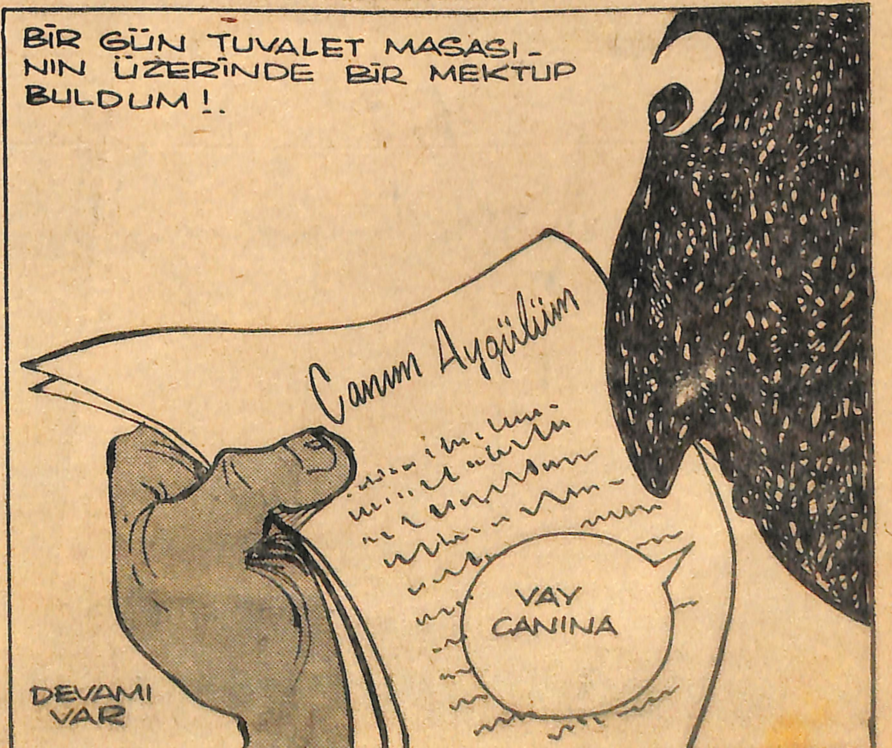
CEMİL TOKSÖZ İLE ALİ HOŞGÖR İKİ ESKİ ARKADAŞTILAR...

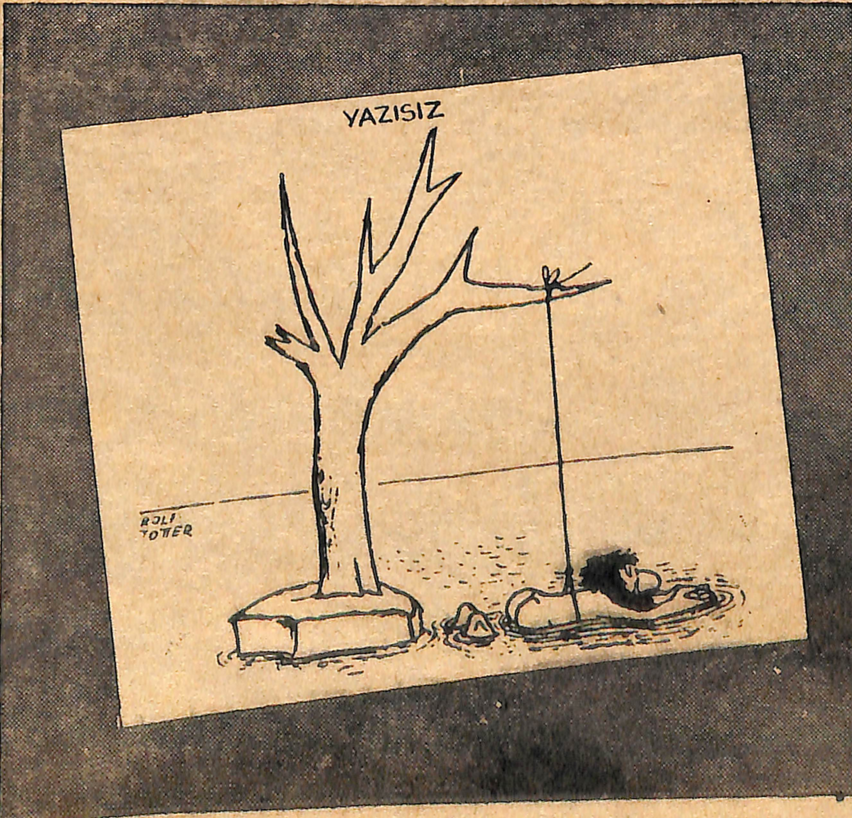
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

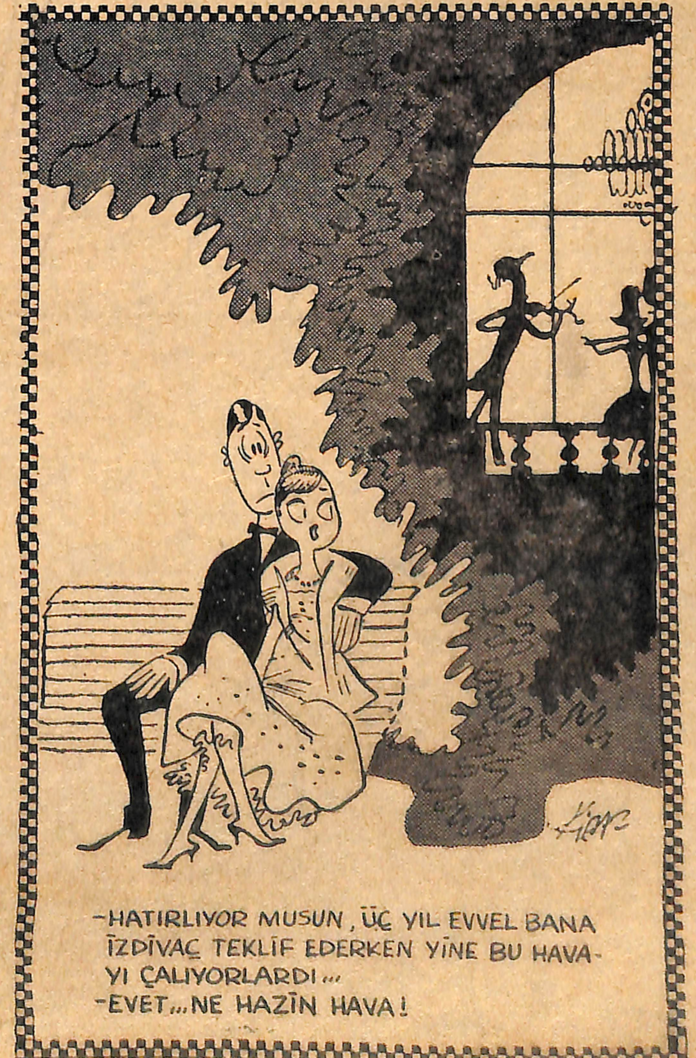
—İÇİM YANDI... BİR YUDUM ALABİLİR MİYİM?..

—BEN SİNEMAYA GİTMEKTEN VAZGEÇİYORUM...
—E, NEREYE GİDELİM?
—YATAK ODASINA!

YAZISIZ

—HATIRLIYOR MUSUN, ÜÇ YIL EVVEL BANA İZDİVAÇ TEKLİF EDERKEN YİNE BU HAVAYI ÇALIYORLARDI...
—EVET... NE HAZİN HAVA!

HER SENE
10 ÖĞRENCİYE BURS

7

Öğrenci Bursu hesabına iştirak eden bütün Öğrenciler BURS çekilişinde 3, Umumî çekilişler için de 4 er kura numarası alarak azami 7 iştirak hakkı kazanırlar.

İŞTİRAK HAKKI

18 Nisan 959 çekilişinde 20.000 lirayı Sultanhamam şubemizde ÖĞRENCİ HESABI açtırmış olan 50016 numaralı hesap sahibi (Öğrenci) kazanmıştır.

APARTMAN DAİRELERİ ve ZENGİN PARA İkramiyelerinden istifade etmek için hesap açtırınız.

Öğrenci bursu çekilişi: 25 - Aralık - 1959
Umumî çekilişler: 18 - Nisan - 1959 — 28 - Ekim - 1959
18 - Haziran - 1959 — 28 - Aralık - 1959

VADELİ HESAPLARDA HER 150 LİRA İKİ KURA NUMARASI İLE İŞTİRAK EDER.

PAMUKBANK

TÜRKİYEDE HUSUSİ TEŞEBBÜS TARAFINDAN EN BÜYÜK SERMAYE İLE KURULAN İLK BANKA

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

En az
150 Liralık Bir Hesap

SUADİYE'DE
APARTMAN
DAİRELERİ

VÂDESİZ HESAPLARDA
Her 50 Liraya
VÂDELİ HESAPLARDA
Her 25 Liraya
BİR KUR'A NUMARASI

DENİZCİLİK BANKASI

Ankara Sigorta

HAYAT KAZA YANGIN

HAYAT KAZA YANGIN

HAYAT KAZA YANGIN

Rahat Huzur Emniyet

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden
KADRİ YURDATAP

Adres:
Klotfarer Cad. No. 8-10. Daire 3
Belediye - İstanbul

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Abone: Seneliği 50
Altı aylığı 25 lira

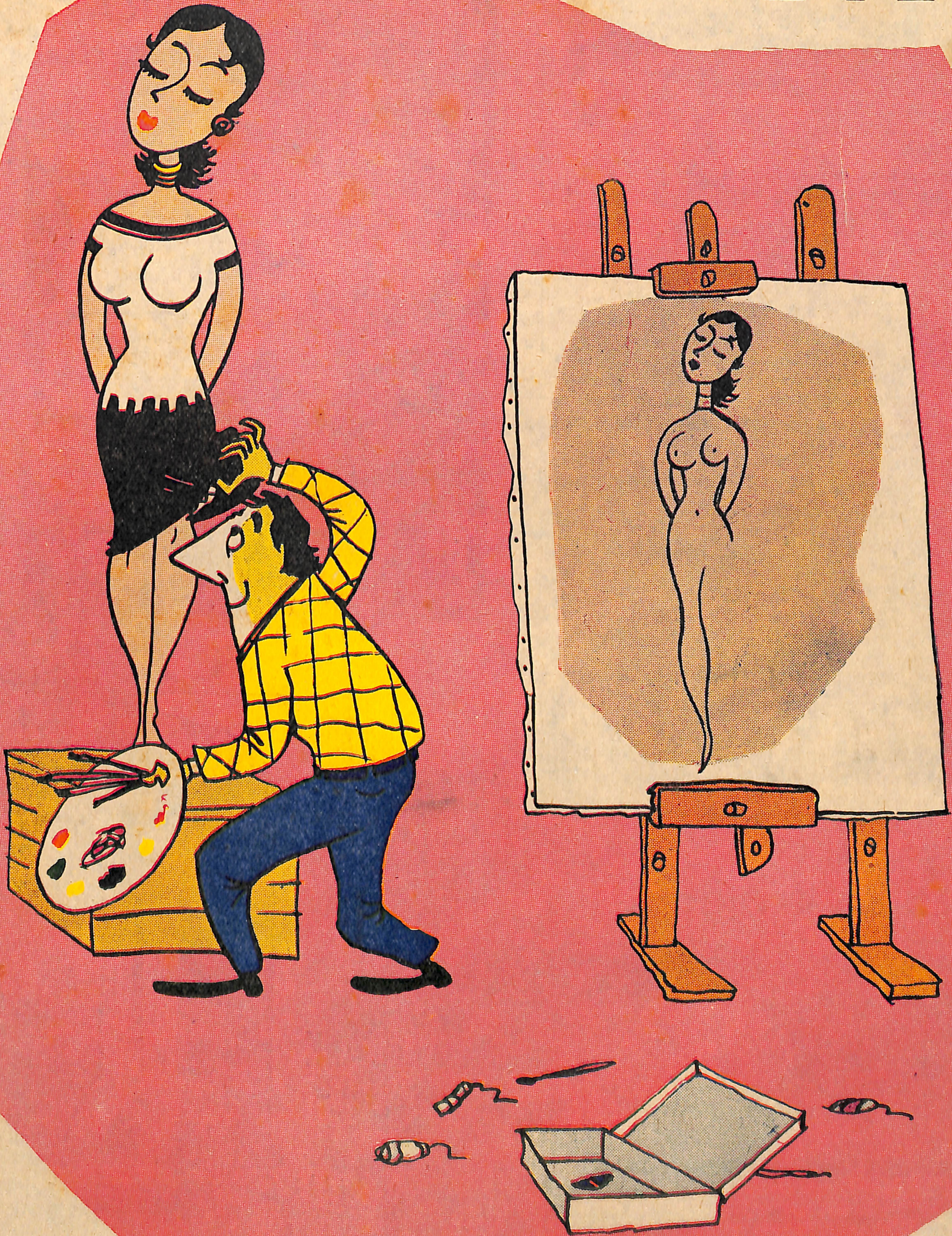
S B

SÜMERBANK

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat temin eden Bankadır

AKBABA

Yazısız